

KIBRIS'TA

SOSYALİST gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

ARALIK 1996 SAYI: 11 YIL: 1 FİYATI: 70,000 TL.(KDV Dahil) UK: 1 Str.

DENKTAŞ:

**KKTC DİN İŞLERİ,
TC DİYANET İŞLERİ
BAŞKANLIĞINA BAĞLANMALI.**

**İNGİLTERE'YE GÖÇ EDEN
KIBRISLI TÜRKLERİN SAYISI
KKTC'DEKİ KIBRISLI TÜRKLERİN
SAYISININ ÇOK ÜSTÜNDE**

**ARA BÖLGE OLAYLARI İLE BAŞLADILAR
ÜNİVERSİTELERDE TERÖR ESTİRDİLER
YARIN ???**

GİRNE LİMANINDAN KKTC'YE GÜMRÜK ÖDEMEDEN MAL SOKMAK İSTEYEN SİVİL GİYİMLİ BİR KİŞİYE İZİN VERİLMİYİNCE BİR MANGA SİLAHLI TC ASKERİ GÜMRÜK MEMURLARINA SALDIRDI VE TUTUKLADI

ÜLKESİNE SAHİP ÇIKAMAYANLAR LİMANLARINA HIÇ SAHİP ÇIKAMAZ!

BAŞYAZI

Geçtiğimiz ay Kuzey Kıbrıs halkının gündeminde yer alan olaylar gözden geçirildiğinde, varılan sonuç, gazetemizin yayınlanmaya başladığından beri, istisnasız her sayısında vurguladığı olguları açık ve çarpıcı bir şekilde ortaya koymaktadır. Geçtiğimiz ay gündemi belirleyen olaylar nelerdir?

1. Girne Limanı gümrüğünün Kolordu'ya bağlı bir başçavuş komutasındaki askerler tarafından basılması,

2. Egemenlerin hükümetinde "Tarım Bakanı" olan Kenan Akın isimli T.C. kökenli bir şahısa, ara bölgede geçtiğimiz aylarda yer alan gösteriler sırasında bir Rum göstericiyi tabanca ile vurma suçlamasının yapılması,

3. Yakın Doğu Üniversitesi'nde okuyan bir grup Kürt öğrenciye faşist ülkücülerin saldırması,

4. Sunzest Tesislerinin "özelleştirme" adı altında, geçtiğimiz yıl, peşkeş çekildiği T.C. şirketi Menar Ltd.'in, bu tesisleri işletmeyip narenciye sektörüne büyük darbe vurmasına ve hiçbir borcunu ödememesine rağmen, tesislerin bu şirkete bırakılması, 5. T.C. hükümetinin bir bakanının Kuzey Kıbrıs'ta Kur'an Kursları ve İmam Hatip Lisesi açacağını açıklaması ve R. Denktaş'ın da din işlerinin T.C. Diyanet İşleri Başkanlığına (Devamı Sayfa 3'te)

KIBRIS'TA
SOSYALİST
gerçek

Ülkenizde söz sahibi değilseniz doğal olarak limanlarda da söz sahibi olamazsınız.

"Girne Turizm Liman'ından KKTC'ye "gümrük ödemedi" mal sokmak isteyen sivil giyimli kişiye izin verilmeyince bir manga asker gümrük memurlarına saldırdı." (Basından)

4 Kasım 1996 tarihinde Girne Limanına gelen sivil giyimli bir yolcu ülkeye buzdolabı yedek parçası sokmak istedi. Gümrük memurlarının vergi talebi sonucu ilgili parçanın askere ait olduğu söylendi. Gümrük memurlarının muafiyet belgesi istemeleri sonucu olaya bir başçavuş müdahale etti. Tartışma sonucu başçavuş bir manga silahlı asker olarak Limana geldi ve Gümrükçüleri tutukladı. Girne limanı Şube Amiri Turgay Angın tutuklanmamak için gümrükten kaçarak polis karakoluna gitti. O da diğer arkadaşları gibi tutuklandı.

Yaşanan son "Gümrük Olayı" Kuzey Kıbrıs'ın nasıl bir süreçte ilerlediğinin ilginç bir örneğidir. Ülkemizde "Hükümet" edenlerden tek çatlak ses çıkmaması ibret vericidir. Çalışanlara dönük, Kıbrıs Türk'ünün iradesine dönük bu saldırılara karşı cılız sesler yükseldi. Gümrük Çalışanları Sendikası GÜÇ-SEN olayı'ınadı. Çeşitli sendikalar olayı "protesto" etti. Ne yazık ki bu "protestolar" da boşlukta uçup gitti. Ta ki yeni bir saldırıya kadar.

KELİN İLACI OLSA BAŞINA SÜRERDİ

■ İNGİLTERE DIŞİŞLERİ BAKANI MALCOLM RIFKIND KIBRIS SORUNUNU "ÇÖZMEK" AMACIYLA KIBRIS'A GELİYOR

■ RIFKIND ÇÖZEBİLSE KUZAY İRLANDA SORUNUNU ÇÖZERDİ!

■ İNGİLTERE KIBRIS'TAKİ ÜSLERDEN ÇEKİLİP GİTSİN - KIBRIS HALKI KENDİ SORUNUNU KENDİSİ ÇÖZER!

GÖZLEM

Murat Gürel

FAŞİST ODAKLAR KAPATILSIN

Geçenlerde Şeyh Nazım Ortam Gazetesine verdiği bir demeçte "KKTC'de demokrasi var mı? Eğer varsa kimse kimsenin kıyafetine karışamaz" buyurdu. (Ortam 18.11.1996)

Sözde solcu, halkçı, emekçi gazetesi Yenidüzen'deki bir makalesinde "Ülkü ocakları kapatılsın mı?" diye soran Başaran Düzgün, bu soruyu şöyle yanıtladı; "Kuşkusuz ki hayır"

Başaran'a göre "bir yandan Kıbrıs Türkleri'nin tümü için barış ve demokrasi taleplerini ileriye götürmeye çalışırken, diğer yandan hiç de demokrat olmayan bir tavırta, bazıları için bu talepleri savunmamak" doğru değildir.

Demokratlığın gereği ülkücülerin de söz hakkını, örgütlenme hakkını savunmaktır. (Yenidüzen 15. 2. 96.)

Demokratlığın gereği şeriatçılara kıyafet özgürlüğü tanınmalıdır!

Kısacası herkes demokrasiyi istediği gibi yorumlamakta ve istediği tarafa çekmektedir. Şeyh Efendi'nin demokrasiyi kendi tarafına çekmesi anlaşıldır. Çünkü bu günkü düzen sermaye sahiplerinin, sömürücülerin, mafyaacıların, suç odaklarının düzenidir. Bu düzenin, halkı baskı altında tutmak, pasifize etmek için morfin ve eroine olduğu kadar dini akımlara da ihtiyacı vardır. Kul ile Allah arasında, eskiden özgür iradeye bağlı olmasını savundukları vicdan hürriyetini bile kendi tekellerine almaya; insanların vicdanlarına da hükmetmeye ihtiyaçları vardır.

Solcu geçinenlerin bu koroya çanak tutmaları ise en tehlikeli olanıdır. Çünkü halk düşmanlarının eylemini halkın gözünde, işçilerin gözünde meşrulaştıran bunlardır. Bu nedenle Başaran'ın Yenidüzen'deki makalesi demokrasilik ve hoşgörü yaymak yerine pasifizmi ve teslimiyeti yaymaktadır.

Nedir Demokrasi?

Demokrasi bir devlet biçimidir.

Devlet Nedir?

Toplumda, bir sınıfın diğer sınıfları; üstün olan sınıfın, baskı altında tuttuğu sınıfları yönetebilmek için kullandığı bir baskı aracıdır.

Tarih çeşitli devlet biçimlerine tanık olmuştur. Bunlar arasında monarşik devletler, açık otoriter (Diktatör) devletleri ve demokrasidir. Demokratik devlet 1789 Fransız Devrimiyle herkese eşitlik, özgürlük, adalet ilkeleriyle iktidara gelen burjuvazinin işçi sınıfına verdiği bir taviz oldu. Fakat demokratik devlet işçi sınıfına genel seçme-seçilme hakkının dışında sağladığı gerçek haklar çok cılız kalmıştır.

5 yılda bir yapılan seçimlerde oy vermekle demokrasi gelmiyor. Halkın verdiği oyla seçtiği temsilcileri denetleyebilmesi, gerektiğinde görevden alabilmesi, tüm üst kademe yöneticilerinin seçilme belirlenmesi, doğrudan veetkili bir şekilde yönetime katılabilmesi gerekir.

Burjuva demokrasisinde ise göstermelik seçim hakkı halka seçtiklerini denetleme şansı tanımıyor. Seçilenler halkın bağrından değil parti kongrelerinden, guruplardan tayinle çıkıyor. ABD'nde başkanlık seçimi için halka iki alternatif sunuluyor. Emperyalist burjuvazinin "Demokrat" ve "Cumhuriyetçi" adaylardan başkakişmeye seçilme hakkı tanımıyor. Sonuçta "iki cümleli bir araya getiremeyen, hiç bir özel şirketin istihdam etmeyeceği birtakım adamlar, Türkiye Cumhuriyeti Hükümetleri'nin bakanları oluyolar." (Zülfü Livaneli)

Kapitalizm, tekelci emperyalist safhaya geldikten sonra ise burjuva demokrasisinin bile halka çok görerek militarist, faşist, şeriatçı devlet biçimleri ile işçileribaskı rejimleri ile yönetmeye başladı. Adı "demokratik" olan birçok kapitalist ülkede devletle mafya içiçe geçti. Sivil faşist örgütler "vatan-millet" adına halkı susturmaya, sindirmeye çalışıyor.

Türkiye son günlerde bunun en çiplak örneklerini gösteriyor. "Susurluk Kazasıyla" ortaya çıkan ilişkiler yumağı devlet eliyle yürütülen faşist baskı ve terörün en açık kanıtıdır.

TC medyasını takip edenler tüm yolsuzluk, kaçakçılık, kanunsuzluk işlerinin arkasında bakanların, milletvekillerinin bulunduğunu dehşetle görüyorlar. Yasa koyucular tüm yasadışlıklarını içinde. Ama "bir tavuk çaldı" diye yoksul işçiler yıllarca hapisanelerde sürdürülürken bankaların sermayesini dolandıranlar, çek senet sahtekarları, vergi kaçakçıları ellerini kollarını sallayarak ve en itibarlı mevkileri işgal ederek dolaşıyorlar.

Çünkü bu rejim onların rejimi, onların demokrasisidir. Burjuva demokrasisi halkın yüzde doksananın, yüzde onluk bir sömürücü azınlık tarafından her yola başvurularak sömürülmesi ve baskı altında tutulmasının rejimidir. Bu rejimde yasalar sadece işçi ve emekçi sınıflarının uyması içindir. Sömürücü parazitler ve sermaye patronları için yasalar uygulanamaz. Bu rejim burjuvazinin proleterya üzerindeki diktatörlüğünden başka bir şey değildir.

Fakat tarihin gördüğü bir devlet biçimi, bir demokrasi biçimi daha vardır. Bu da proleterya demokrasisidir. Bu demokrasi aslında nüfusun yüzde doksananın, nüfusun yüzde onluk bölümünü, sömürge ve parazitleri yoketmek, ortadan kaldırmak için proleteryanın burjuvazi üzerindeki diktatörlüğünden başka bir şey değildir.

Halkın en geniş kesimlerinin çıkarlarını koruyan ve geliştiren bu rejim tarihin tanık olduğu en demokratik devlet şeklidir. Üstelik bu rejim kendi varlığını da ortadan kaldırmayı, sınıfsız topluma geçişle birlikte, artık ihtiyaç kalmayacağı için baskı aracı olarak devleti de ortadan kaldırmayı hedefleyen tek rejimdir.

Eski sosyalist ülkelerin halkları bu rejimi yaşayan halklar olarak bugün geriye dönüş yaptırıldıkları kapitalist demokrasilerin sosyalist demokrasiden ne kadar geri olduğunu herkesden daha açık bir şekilde görmekte ve bunu her vesile ile protesto etmektedirler.

Sosyalist devletlerdeki geriye dönüş burjuva demokrasisinin işçi sınıfı için evsizlik, yoksulluk ve açlık anlamına geldiği bir kez daha kanıtlanmıştır. Proleter demokrasinin ilkelerini yaşama geçirmek için iktidara gelene kadar bekleyelim mi?

Hayır, daha kapitalist düzenin bağrında kendi taleplerimizi ortaya koyalım.

Faşist Ülkü Ocakları kapatılsın.

Gericici, faşist ve fuhuş yuvaları, tarikat merkezleri kapatılsın.

Sivil, faşist örgütler dağıtılsın.

FAŞİST TERÖR
ÜNİVERSİTELERDE

Ülkemizde sivil faşist örgütlenmenin devlet desteği ile gün geçtikçe örgütlenip saldırganlaştığı herkesce bilinmektedir. Mantar gibi ortaya çıkan sivil faşist örgütler, elini kolunu sallaya sallaya gövde gösterisinde bulunmaktadırlar.

Son olarak 11 Kasım 1996 tarihinde bir gurup faşist Yakındoğu Üniversitesi'ni sopalar, demir çubuklarla basarak kendilerinden olmayan kitleye gözdağı vermek için saldırmışlardır. Saldırıda yaralananlar olmuştur. Amacı terör yolu ile kitleleri sindirerek propaganda yapmak olan

gösterilere katılması dikkate değerdir.

Tüm bu gelişmelerden çıkarılması gereken sonuç faşist saldırıların arkasının kesilmeyeceği gerçeğidir. Bu nedenle gerek üniversitelerde, gerekse hayatın her alanında antifaşist tüm unsurların birlikteliği kaçınılmazdır. Bilimin yuvası olması gereken üniversitelerde bilimden uzak, üretken olmayan şoven bir nesil yetiştirilmek istenmektedir.

Öğrencilerin demokratik, aka-demik, ekonomik sorunlarına sahip çıkmaları halinde faşist çeteler hazır tutulmaktadır. Öğrenciler birleşin, örgütlenin.

KIBRIS 'IN
KUZEYİNDE GÖÇ
SENDROMU

Ülkemizde ciddi bir göç sendromu yaşanıyor. Binlerce aile İngiltere'ye, Kanada'ya, Avusturalya'ya gitmek için her yola başvuruyor. Bu süreç devam ederse yakın gelecekte Kıbrıs Türk'ünden söz etmek artık nostalji olacaktır.

Peki nedir bu göç sendromu? Yıllardır halka "adalıların kaderidir göç verir" denerek kılıf uydurulmaya çalışılmıştır. Oysa bu acı tablonun kökleri çok daha derinlerdedir. 1974'de yerinden göçeden, kuzeye gelen yığınlar aradığı insanca yaşamı bulamadı. Yerleşimden, üretime ciddi bunalımlar yaşandı. Bu bunalımlara ekonominin iflası da eklenince iyice bunalım arttı.

"Seçilmişlerin değil, başcauşların hükmettiği " bir süreç yaşanmaktadır. Soygunlar, cinayetler, arabölge bunalımları halkı iyice bezdirdi. İşte göçün nedenleri arasında psikolojik bunalım, gelecek kaygısı birinci sıraya yükseldi. Ülkeden göç etmek için sıraya girenlerin büyük çoğunluğunu üniversite mezunları, doktor, öğretmen, mühendis v.s dir. Bunların bir çoğunun iş sorunu ikinci plandadır.

1974 öncesi kapısını, penceresini açık bırakıp yatan halk şimdi "özgürlük" ortamında üç kilit altında yaşamaktadır. Emperyalistlerin ve "anavatanların" çıkarları gereği her an savaş tehlikesi gündemde tutulmaktadır. Göçün nedeninin 1974'ün yarattığı fazla "mutluluk ve özgürlük" olduğu artık gün gibi ortadadır.

Peki bu göç sendromu ve kaçış kendiliğinden mi oluyor? Yoksa planlı mı? Yaşanan sürece bakıldığı zaman gerek TC gerekse Denktaş göçün artarak sürmesi için her yolu denemektedirler. Ne demişti Sn. Denktaş: GİDEN TÜRK ,GELEN TÜRK.

AYIN İNCİLERİ

1. "İlçeleşme hemen şimdi".

Güzelyurt Bölgesi "aydınları" yaklaşık bir yıldır "bölgenin ilçe olması için" hummalı bir çalışma içindedirler.

HALK ÜLKENİN "İLÇELEŞMESİNE "KARŞI ÇIKARKEN, "AYDINLARIMIZ" BÖLGENİN İLÇELEŞMESİNE TAKMIŞLAR, GİDİYORLAR.

2. Sn. Denktaş "manevi boşluk" tartışmasında "gençlerimiz bir fatiha öğremsin" dedi.

DOĞRU! ÇÜNKÜ YAKINDA KIBRIS TÜRKÜ'NÜN CANINA FATİHA OKUNACAK.

BU NEDENLE FATİHAYA ACİL İHTİYAÇ VAR!

3. 12 Eylül Cuntası'nın

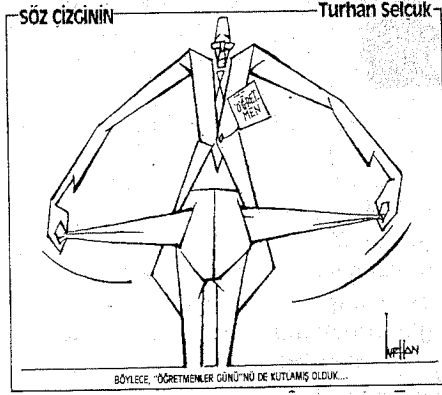
"bahsettiği" öğretmenler gününü reddeden Türkiye Eğitim Emekçileri, sorunlarını eylemlerle ortaya koydu.

BİZDE İSE ÖĞRETMEN SENDİKALARI CUNTANIN "BAHŞETTİĞİ "BU GÜNÜ" GÖBEK ATARAK" KUTLADI. İŞTE ÜLKEMİZDE SENDİKAL ANLAYIŞ BU KADAR.

ÖĞRETMENLERİN "ÖĞRETMENLER GÜNÜ" KUTLANDI!!!

12 Eylül Cuntası'nın lideri Kenan Evren, Türkiye'de sadece demokratik hakları rafa kaldırmadı; O, sadece yüzlerce devrimciyi haislere atmakla; bir çoğunu " idam etmiyelim de besliyelim mi?" mantığıyla idam etmekle yetinmedi; yüzlerce Öğretmeni, Öğretim görevlisini, Dekanı, Profösörü işinden atmakla da yetinmedi. Tüm bu " başarılı uygulamalarının" yanında 24 Kasım'ı "Öğretmenler günü" ilan etti ve tüm Türkiye ve Kıbrıs Türk Öğretmenlerine de " KUTLANACAK!" talimatını vermeyi unutmadı.

İşte kutladığımız "Öğretmenler günü"

böyle bir Öğretmenler günüdür.
Kıbrıs Türk Öğretmeninin şanlı

geçmişinde anılması, kutlanması gereken o kadar gün varken; gerek ekonomik gerekse sosyal haklarımız her geçen gün kısıtlanırken, uygulanan eğitim sistemi ile kendi ülkemize ve insanımıza her geçen gün yabancılaşmayı, umutsuzluğu, bilgisizliği ve göçü aşımlarken Kenan Evren'in bize bahsettiği "Öğretmenler Günü"nü kutlamaktan utanç duyuyor ve bizleri bu duruma boyun eğmeğe mahkum etmiş tüm Öğretmen Sendikalarını protesto ediyorum.

(Bir Öğretmen)

KIBRIS'TAN KISA-KISA

ORDU PAZARI, ASKERİ KANTİNLER PİYASININ BÜYÜK TÜCCARI

Askerlere ve asker ailelerine hizmet vermek için kurulduğu söylenen Ordu Pazarı ve Askeri Kantinler son yıllarda büyük süpermarketlere dönüştü. Sivil halka "kapılarını açan" bu askeri ticarethaneler gümrüksüz, vergisiz getirdiği iğneden ipliğe tüm malları satmaktadır. Bakkaldan ayakkabıcıya konfeksiyoncudan manava kadar gümrüklü ve diğer girdilerle mal satan küçük esnaf bir bir dükkanlarını kapatmaktadır. Yakın gelecekte ithalatçı büyük tüccarın da belinin büküleceği gün gibi ortadadır.

İşçinin, memurun, küçük üretici ve küçük esnafın göç zeminini sistematik olarak hazırlanmaktadır.

Her alanda "liberal ekonomiyi" savunan anlayış Kıbrıs'ın Kuzey'inde birçok alanda askeri tekel yaratma gayretindedir. Bizim ikiyüzlü neo-liberallere duyurulur.

"CASUSLUK" DAVASINDA ŞOK İDDİA !

Rum Yönetiminin talimatları doğrultusunda Kuzey'de "casusluk faaliyetlerinde bulundukları" iddiası ile tutuklanan 3 Kıbrıslı Türk'ün avukatı mahkemede ilginç iddialar ortaya attı. Kuzeyde askeri bölgelerin fotoğraflarını çekip Rum tarafına sattığı söylenen şahıslar verdikleri ifadelerin baskı altında alındığını savundular.

Sık sık Kuzeyden Güneye geçtiklerini söyleyen sanıklar aslında "Türk Polisi "için çalıştıklarını ve Türk Polisinin kendilerine "Güney Kıbrıs'taki Kürt Dayanışma Derneğini " bombalamalarını söylediğini belirttiler. Bu iddiaları mahkemeye sunan sanıkların avukatı ayrıca müvekkillerine polisin "gönüllü ifade vermezseniz sizi sınıra götürüp temizleriz" şeklinde baskı yaptığını iddia etti.

ÖZELLEŞTİRME GÜNDEMDE DÜŞMÜYOR

Sn.Derviş Eroğlu TC Heyetinin isteği ile KİT'lerle ilgili tüm ayrıntılı bilgileri Türkiye'ye ileteceğini açıkladı.

Bilindiği gibi ülkemizde Elektrik Santrali ve birçok KİT'in TC'li patronlara verilmesi için bizzat TC'nin eski Lefkoşa Büyükelçisi Aydan Karahan bizzat önayak olmuştu. Çalışanların tepkisi üzerine durdurulan çalışmalar yeniden hız kazandı.

TC'ye avuç açan yeni hükümet , TC'nin vereceği her türlü kararı da uygulamak zorunda kalacaktır. Nitekim Sn. Serdar Denktaş da " TC bizim IMF'mizdir" dememişmiydi.?

MENAR'DA GREV ve KRİZ SÜRÜYOR

(Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek - Özel)

6 Şubat 1996 tarihinde imzalanan bir sözleşme ile Menar Lrd'e kiralanın Sunzest Paketleme Tesisleri daha önce Asil Nadir'e aitti. İhdiyat Sandığına olan borçlarını ödeyemiyen Asil Nadir, borçlarına karşılık ilgili tesisi bu kuruluşa devretti. İhdiyat Sandığı ise 6 Şubat 1996 tarihinde Menar Şirketine bu tesisleri beş yıllığına kiraladı. Beş yıllık kira bedeli olan 5 milyon 500 bin doların ilk taksidi olan 500 bin dolar 31 Aralık 1996 da ödeyecekti. Ancak şirketin 5 Haziran 1996 tarihinden 15 Ocak 1997 tarihine kadar geçerli olacak 500 bin dolarlık banka garanti mektubunu İhtiyat Sandığına sunması gerekiyordu. Menar ilgili teminatı veremedi. Savcılık sözleşmenin iptali yönünde görüş bildirdi. Siyasilerin baskısı sonucu İhtiyat Sandığı bu şirkete defalarca ek süre verdi. Zaten kamuoyunca mercek altına alınan Menar Ltd. şirketinin hiç de "sağlam pabuç" olmadığı görülecektir.

Menar Şirketi yükümlülüğünü her zaman gözardı etmiştir. Buna rağmen işçinin parası ile oynayan İhtiyat Sandığı

Yöneticileri siyasi baskıyla yine bu tesisleri Menar'a vermiştir.

İlgili şirketin ülkemizde "suç" dosyası hayli kabarıktır. Şubat 1996'dan bu güne kadar yaklaşık 10 Aydır grev ve direniş gösteren işçilere karşı Menar Patronları ve Devlet en katı tavrı sergilemiştir. Hatırlanacağı gibi grevler kırılmış, işçiler coplanmış, tutuklanmıştır. (C T P 'nin kulakları çınlasın)

İşçinin malı olan İhtiyat Sandığı'nın kendi malı olan tesisleri Menar Patronuna peşkeş çekiyor (çektiriliyor) ve bu patron devlet desteği ile işçilere kan kusturuyor. Bu ne "tezatlık".

İŞÇİLER PATRON DEVLET GÜCÜNÜ ERGEÇ AŞACAKTIR.

Başyazı... (1. sayfadan devam)

bağlanması isteği,

6. ABD ve İngiliz emperyalistlerinin temsilcilerinin bugünkü durumu legalleştirmeye yönelik "çözüm" girişimleri için Ada'ya gelip gitmeleri,

7. Tüm bu olayların kökeninde yatan olguları görebilen, huzuru kalmayan, iş bulamayan, bunalan halkın kitlesel göçü.

Bu listeyi daha da uzatmak olası.

Tüm bu olayların gelip düğümlendiği sonuç Kuzey Kıbrıs'ın T.C.'ne entegrasyonunun gerçekleştirilmiş olduğudur. T.C. egemenleri, tüm resmi, sivil ve askeri güçleriyle ve sermayeleriyle Kuzey Kıbrıs'ı tamamen egemenlikleri altında tutmaktadırlar ve yönetmektedirler. Egemeneler, bir yandan, halkın muhalefetine sindirmek için, şövenizmi körükleyerek Ada'da bölünmüşlüğü pekiştirmek için tüm resmi ve sivil faşist güçlerini kullanırken; en büyük ve hazır üretim sektörü narenciye üretimi dahil olmak üzere tüm üretim sektörlerini darbeleyip çalışmaz hale getirerek, böylece de halkdüşmanı politikalarına karşı çıkacak toplumun en dinamik ve en devrimci güçleri olan işçi sınıfını ve diğer üretici güçleri örgütsüzleştirip paralyze ederken, diğer taraftan da, Anglo-Amerikan emperyalistleri Ada'nın bugünkü bölünmüş durumunu resmileştirmek ve yasallaştırmak için girişimlerini "çözüm" adı altında sürdürüyorlar.

Kuzey Kıbrıs halkı ise çözümü Ada'yı terk etmek, göç etmekte arıyor. Ancak çözüm kaçmak, göç etmek değildir. Kıbrıs'a, ülkemize sahip çıkmak zorundayız. Kendi ülkemizde özgür ve bağımsız yaşamak en doğal hakkımızdır. Kıbrıs, Kıbrıs halkındır, Kıbrıs işçi sınıfındır. Kıbrıs'ı emperyalist boyunduruktan kurtarmak, özgürlüğüne ve bağımsızlığına kavuşturmak için Devrimci Anti-Emperyalist Halk Cephesi'ni kurmak tüm sosyalistlerin, devrimcilerin, anti-emperyalistlerin, işçi sınıfının ve emekçi halkın önünde duran en önemli görevdir.

KIBRIS'TA
sosyalist
gerçek
İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN
GAZETESİDİR

OKU - OKUT

ELEŞTİR

KATKI YAP

GEZİ NOTLARI

Deniz M.

Bir garip yalnızlıktır Lefkoşa'dan kaçışım, gönlümün kıyılarına yalnızlığımın dalgaları vururken. Bir ağacın köklerini topraktan söküp köşüsünü andırır. Çok insanlar arasında yalnızlığıma yaşarken, yalnızlığıma neden özlediğimi sorgularım. Yazılacak hikayelerle şiirleri kurgularım yol boyu, sonra hepsini unuturum.

Sanki Kıbrıslılığımı yeniden özümsemeye çalışır gibi, hep köy yollarını seçerim yol boyunca. Kadınsı çok yönü vardır yolların alır götürür sizi. Kendi kurallarını koyar, polisler ona destek verir. Yarı Türkçe yarı İngilizce tabelalar, kötü yapılmış makyajları andırır. Sarı başak tarlaları saçları olur ve çoban kızlar oftoları oturup nakış işlerler davarları beklerken. Bir davayı beklemekten öte anlamlar taşır çobanlık köy kızları için. Köy kızları bir anlamda gelecek olanı beklerler koyunlarla keçileri beklemekten çok. Bir karşılama törenine hazırlıktır bekleyişleri. Üçgen boşluklarında kerpiç duvarların, yuva yapıp oynasınlar güvercinler, köy kızlarını kıskandırıracasına.

Varılacak yer değildir Karpaz. Yol sanki uzadıkça uzar. Yol dediğimizde sanki yol değil sürülmüş tarla. Eşekler kahkahalarla gülerler bu kötü yoldaki arabalara, manasız gibi görünse de bakışları. Kilometre kareye insandan çok eşiği düştüğü ovalarda başlar yalnızlık. Ağaçlarda kötü el yazısıyla yazılmış yazılar, Tekin'in yalnızlık sarayına ulaştırır bizi. Biz dediğim öyle her gözle görülmez. Ben ve yalnızlığıma bir ben bilirim birde yalnızlığım.

-Odalarımız iki kişiliktir abi.
Olsun Tekin biz de iki kişiyiz.
-Birisini mi bekliyorsunuz.

Yoo. Yalnızlığımla geldim. Biz bazen birlikte dolaşırız. Anlamalı anlamalı kafa sallıyor Tekin:

-Buyurun abi anahtarınız.

Dört metre karede bir yatakla bir sandalye, Tekin'in kral dairelerini oluşturur. Penceredeki tel kafesler, altı uçurum odaların demir parmaklıklarını andırırlar.

Tam yalnızlığımla sohbete koyulacakken Tekin'in arkadaşları sarayı ziyarete gelirler. Nahit ilginç adamdır, derinden bir saygı duyar öğretmenlik mesleğine, hiç okula gitmediğinden. 28 yaşında olduğunun iddasındadır, 35'ini çok aşmış gösterirken. Türkiyeden 8 yaşında geldiği Kıbrıs'ta, sıfırdan nüfusa kaydettirilir Nahit vatandaş olabilmek için, ve böylece yeni memleketinde yeniden doğması sağlanır.

Tekin, 'katil' diye çağırır Nahit'i ve her çağırışında bana bakar tepkimi ölçmek için. Ben tepki vermedikçe Nahit'e çağırışları sıklaşır Tekin'in. Nahit'te hocaya saygı büyük, dayanamayıp anlatmaya başlar, katillğin kaynağını. 30'unu çok aşmış gösterirken ve hemen hemen o yaşlardayken alınır askere Nahit; yaş 22. Beni inandırır gibi, askerde de kimseyi ikna edemez 22 yaşında olduğuna. Ve bu askere geç gidişine bir hikaye uydurması gerekir. Bir asker arkadaşıyla anlaşır yeni bir özgeçmiş yazılır Nahit'e. Aslen doğusundandır Türkiyenin Nahit ve kan davalarıyla ünlüdür doğu. Bunu fırsat bilen Nahit'in gökten inme üç leşi olur kan davasından. Ve askere gidemeden önce hapiste geçirir hayatının bir bölümünü. Böylece çözülür askere geç gidişinin Nahit üzerinde yarattığı psikolojik sorunsallık.

En kızgın saatinde sohbetin, Tasos çıkageldi, bir deli muhabbeti bölerek. Tasos dediğimiz de ak bıyıkları, dökülmüş saçları ve kirli sakalıyla bir

Kıbrıslı Rum. Tam ben yalnızlığı özlerken, derinlemesine bir yalnızlık ve hüzüne düşürür beni, Nahit ile Tasosun koyu ve Rumca muhabbeti.

Hayretler içerisinde izlerim Nahit'in rumca konuşmasını. Bir hüznün bulutudur sigaramın dumanı. Kıbrıslı bir Rumla Türkiyeli bir göçmenin Rumca muhabbetidir beni hüznendiren. Bir gözlemci görevidir üstlendiğim ve üstlendikçe yalnızlığa sürüklendiğim.

'Hoca' der Nahit, 'Urum olduğuna bakma, bu Tasos çok sağlam adamdır. Benim bir numaralı ahabımdır. Köyde herkes bizim ahablığımıza inanamaz. Traktörleri değiştirik, beraber tarla eker, davar beslerik.' Ancak ilginç olan Nahit'in farsî Rumca konuşmasından çok Tasosun Türkçe bilmemesidir. Buna en çok içerlenen de aslında Nahit'in ta kendisidir. 'Biz onların dilini hemencecik öğrenirik, onlar bizim Türkçeyi öldürallah konuşamazlar, yoksa konuşmak mı istemezler bilmem.'

Nahit'in çözümleyemediği, Türkler'in ortasında benliğini korumaya çalışan bir yerlinin içgüdüsel karşı koyuşuyla, göçmen geldiği bu yerde yerlilerin dilini öğrenmeye çoktan meyilli iki insanın davranışları gerisinde yatan psikolojiden başka birşey değildir aslında.

İki kişilik muhabbetlerine yalnızlığımla beni çekmeye çalışarak sordu Tasos, nereli olduğumu. Nahit burada simultane tercüman. 'Aleminyo' diye seslendim. Eliyle beş göstererek, bir şeyler mırıldandı Tasos, bir tek Larnaka'yı anlayabildim. 'Larnaka'ya beş kilometre' dedi Nahit beni hayrete düşürerek. Ve sonrası bir muhabbet üçgeni, biralarla desteklenen. Çok şeyler konuşmaya çalıştık, iki dilin ortasına Nahit'i koyarak. Ve bir Kıbrıslı

Rumla, Kıbrıslı Türkün tercümanı bir Türkiyeli, Karpaz muhabbetlerimin, oluşturdu ana temasını. Ben hayretler içerisinde, Tasos sarhoş ve Nahit yardımseverliğinden pek memnun veda edip ayrıldık, kafamı çok sorular kemirmekleyen. Ötesi bir hüznünlü yalnızlık, Lefkoşa'da bulamayıp

Karpaz'da rastladığım. Tekin'e ben Nahit'lik ediyorum şimdi; İngiliz ve Alman müşterileriyle iletişim kurabilmesi için ve Tekin düşünmüyor, iki yabancıya tercümanlık etmesi bir yerlinin ve iki yerliye tercümanlık etmesi bir yabancının ve bu ikisi arasındaki ilginç çelişkinin insanın üzerindeki psikolojik etkisini.

7.9.1996

Karpaz.

Bildik muhabbetlerde bilinmeyen yönleri çıkıyor ortaya turistlerin. Yaşlı olanlar her yerde duygusal, ve hepsine hayran kalıyorlar Tekin'in üç odadan oluşan sarayına. Fotoğraflar çekiliyor odaların önlerinde, duş ve tuvaletlerin binası en revaçta.

Bir Caretta-Caretta hayalidir, sürükler John ve Ann'ı ta İskoçya'dan buralara. Oda sorulmadan Carettalar sorulur Tekine, ancak Tekin 'Tekin' adamdır, söyleyemez kaplumbağa mevsiminin bittiğini. Tek bildiği İngilizce kelimeyi başını sallayarak tekrarlar; 'yes, yes'. Gözü parlar bizim ihtiyaçların ve hemen tutarlar odayı. İngilizler bir alemdir. Anlar gibi girmek istemezler yalnızlığımla arama. Ben de inadına

davetiye çıkarırım bizimle oturmalarına. Bir saygılı ilişkidir başlayan. 65-70 arasındaki U.N günlerini anlatır John hüznü ve iç çeker ara ara. Çok şeyler anlatır çekine çekine. Örneğin

bunu rapor etmeyin deyip şaka yollu, kolsuz Afrodit heykelini Salamis harabelerinden nasıl kaçırıp Kantaradaki U.N kampına sakladıklarını anlatır. Ancak 70'de John ayrılır adadan ve birdaha haber alamaz ne Afrodit'ten ne de kamptan. Kıbrıs'ın gizli kalmış gömütlerinden ve hazinelerinden söz eder. Belli eder çok bilip de pek azını söylediğini.

Garip bir güney rahatsızlığı vardır turistlerde, anlam veremediğim. Veya bir rahatsızlık göstergesi gerekmektedir kuzeyde iyi muamele görebilmek için. Muhabbet koyulaşır akşam olur. Kandaki bira ve alkol oranıyla doğru orantılı olarak artar neşesi muhabbetin. Biz gülünecek olanlara güleriz, Tekin her duyup da anlayamadığına. Muhabbetin gülme efekti Tekin'in gözünden okurum korkuyu, turistler ne zaman Carettalardan söz etseler.

-Hoca. Şimdi biz bunlara kaplumbağa var dedik amma, zamanı da geçti bu beytambalların. Sen en iyisi, bu gece çok dalgalıdır da kaplumbağalar gelememiş de gennere da ümitlerini kessinner gayrik.

Ben de muzipce anlatırım turistlere, kaplumbağaların geliş gidiş tarihlerinin geçtiğini ve Tekin'in aslında odaları kiralayabilmek için kaplumbağa mevsimini tek taraflı uzattığını. Turistler gülerken Tekin'in omuzunu sıvazlarlar. Tekin bir uzman edasıyla 'Eee, biz da bu kadar sene var buradayık, bilirik tabii bu kaplumbağaların ne zaman çıkıp ne zaman girdiğini.' der. Böylece gözündeki korkular silinir Tekin'in. Rahat bir nefes alır yıkılmış ümitlerine karşı turistlerin.

Demir alırım sabah sabah Tekin'in yalnızlığından. Kendi yalnızlığıma bir verilmiş sözüm var. Görüş gününe hazırlığımdır Ali ile Turan'ın mekanına beni konduan. Ancak beklenen bir türlü gelememektir. Şairin Godo'yu bekleyişini andırır asla gelmeyen. Kahvaltısı birayla yapmak adettendir buralarda ve gün akşama dönerken tüm kızılığıyla, 28 bira görünür hesabımızda, biz sevgilimle hiç alkolsüz görünürken.

Bu kez bir eski hanaydan ibaret mekanımız, kimbilir kaç geminin canını yakmış olan bir gümrük binası. Ali ile Turan'ın sarayı Tekin'in iki katı; beş odalı bir villa. En manzaralı odadır odası hocaların, çünkü günlerden pazar akşamıdır ve günlük koşuşturmalardan usanan ailelerin yine günlük koşuşturmalarına dönüş vaktidir. Bildik insanlardan daha özel hiç kimseyi bulamazsınız burada ve işte size size yalnızlık. Yaban domuzu bile görmek olağan karşılır sizden başka herkes tarafından. En uğramayıp da burayı ziyaret edenlerse suskun yük gemileriyle martılardır. Ali ile Turan'ın mekanı binalarla sınırsız. Koylar ve ziyaretçileri geceleri ışıklarını yakıp sallanırlar, bir deniz sarhoşluğuyla. Sığınma içgüdüğü bu fırtınalı havaların en doğal sonucunu oluşturur. Ve ışıkla kayıkların, bizim manzaramıza katkı koyduklarından habersiz sabaha dek yanarlar...

7/8.9.1996

Karpaz.

Gümrük memurlarının ruhları dolaşır eski odamızda. Mekanımızda tefriş, iki yatakla bir komodinden ibaret. Üç pencereyle bir kapıdan, manzaramız diz boyu. En çok sabahı merak etmekteyim, güneşin doğuşunu görebilmek için. Ancak sabahın ne zaman geleceği ve

güneşin doğup doğmayacağı konusu bir meçhule yolculuktan ibaret.

Denizin sesi jeneratörü şimdilik bastırmakta. Balıkçıların 9,19 ve 29'unda bekledikleri fırtınalar bu yıl biraz erkenci. Yağmur bile yağıyor Eylülün 8'inde. Uykulu gözler ve 8 birayla bakıyorum kağıda, şiir yazmak geliyor içimden, yazıyı kesiyorum.

9.9.1996

Karpaz.

*gün akşama dönüyor,
kızıl bulut destekli.
hasretimin kıyısına,
geniş dalgalar vormakta.
bir yabancı bana aşık,
benim aklımda Lefkoşa.
deniz kabarıp azıyor,
beyaz köpükler kayalarda.
birisi beni düşünüyor.
benim aklımda Lefkoşa.
sevgiliye kavuşmamak,
kavuşmaktan daha zor.
bir silik profil,
gün boyunca karşımda,
benim aklımda Lefkoşa.
bir mimarsız mimari,
sevişme mekanımız.
düşümdeki sevgili,
gece boyu yanımda,
benim aklımda Lefkoşa.*

8.9.1996

Karpaz.

*Bir verimsiz yolculuktur,
Karpaza gidişimiz.
çok düşünüp az yazarken,
az içip çok sızdığımız.
verilmiş sözlerimiz var,
çok güzel şiirlere.
yazmak boynumuz borcu,
yazmamak iş değil.*

8.9.1996

Karpaz.

*Bir deli rüzgardır,
gece boyu dolaşan.
yorgun gözlerle vurur sahile,
gün denizden yükselirken.
bir deli ağaçtır gönlüm,
bu ilk yolculuğumda,
köklerini koparı topraktan,
tıpkı bir tutsağın,
zincir kırışı gibi.
yeşili, maviyi ve kendini,
şimdi daha çok seviyorum.*

9.9.1996

Karpaz.

Tekin'in sarayına gece bekçiliği yapıyor eşekler her gece. Aslında temiz içme suyu arayışlarıdır eşeklerin bu gönüllü bekçilik olayını yaratan.

Ancak alıştırmak istemez eşekleri suya Tekin, çünkü artık hiç gitmeme ihtimali doğar eşeklerin. Böylece sürer eşeklerle Tekin'in sinir savaşı. Tekin eşeksizliğe hasret, eşekler suya.

Bir garip adamdır Tekin'in gözüyle hoca. Oturur saatlerce denize bakar. Bazen elinde kağıt, yazar babam yazar. Bir derdi var diye düşünülür hocaların ama asla sorulamaz. Zaten sorulsa da sanırım cevaplanamaz.

9.9.1996

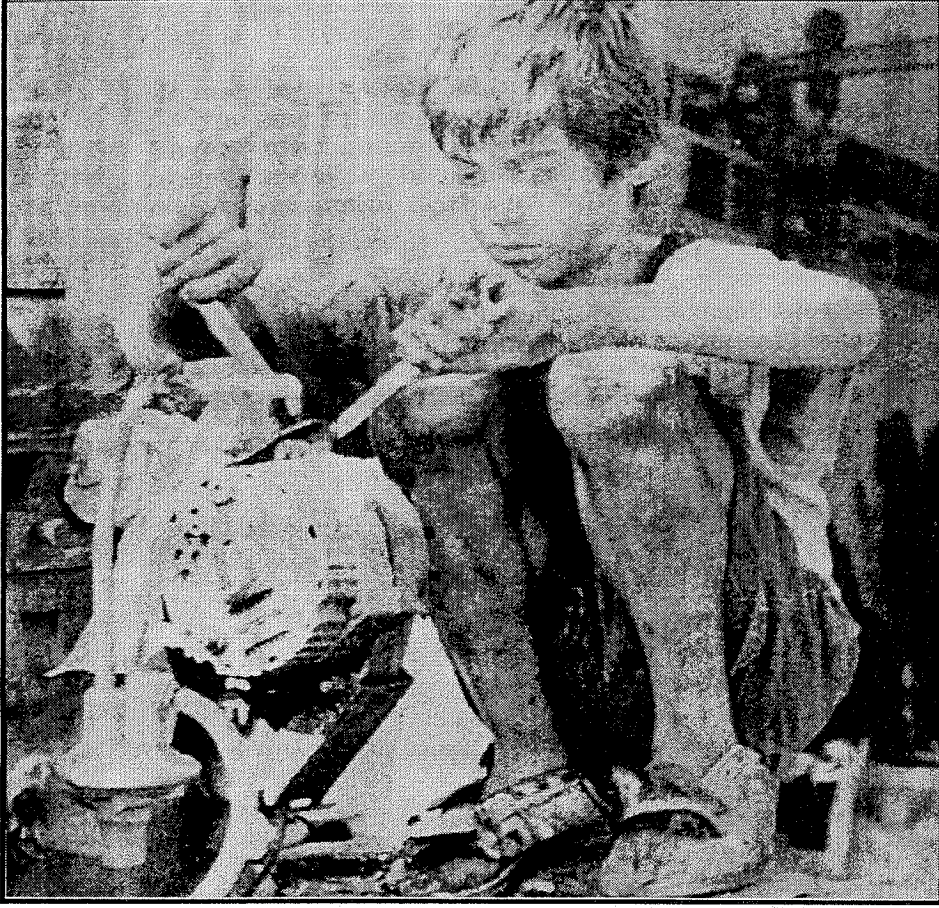
Karpaz.

*Bir yalnızlık şarkısıdır,
Karpaz'a yolculuğumuz.
yalnızlığın dalgaları,
gönlümün kıyılarında.
en çok kumsallardadır,
yalnızlığı buluşum.
çıplak ayakla yürüyüşüm,
bir martıyı andırır.
dönememek şimdi Lefkoşa'ya,
dönebilmekten daha zor.*

9.9.1996

Karpaz.

21. YÜZYILA GİRERKEN KÖLELİK HIZLA ARTIYOR

Bu yıl, özellikle Avrupalı emperyalist metropollerde gündemin başını çocuklara yönelik cinsel saldırılar ve çocukların kaçırılıp seks ticaretinde kullanılmaları olayları işgal etmiştir. Belçika'da ortaya çıkarılan ve cinayetlerle sonuçlanan olaylar bu gündemin zirvesini oluşturmuştur. Fakat bu olaylar, sadece, daha geniş boyutlara sahip bir olgunun en çirkin ve en iğrenç yönlerinden birini oluşturmaktadır: Kölelik. Dünyada tüm ülkelerde kölelik yasaklanmasına rağmen milyonlarca insan, özellikle kadın ve çocuklar köle olarak kullanılmaktadırlar.

Çocuk köleliği, 1970'lerden sonra büyük bir artış gösterdi. Bunun nedenlerinden biri de, bu tarihlerde İran'da halı dokuma tezgahlarında çocukların çalıştırılmasının yasaklanması üzerine birçok tezgahın Pakistan, Nepal ve Hindistan'a taşınması olarak gösterilmektedir. Çünkü, halı fabrikatörleri bu ülkelerde ucuz çocuk

emeğini sadece satın almak değil, aynı zamanda kölelik çağından kalma ve hala bu ülkelerde geçerliliğini sürdüren "borç senedi" (debt bondage) yoluyla köleleştirdikleri çocukların emeğini bedavaya sömürebileceklerini gördüler.

Borçlu işçiler, emeklerini, peşin aldıkları yekün bir para miktarı karşılığı satmaktadırlar. Bu tür alışverişler, yoksulların tek sermayelerinin alın terlerinin olduğu geri bıraktırmış sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde çok yaygın olarak görülmektedir. Bu borcun ödenmesi, çok düşük ücretler, yüksek faiz oranları ve senetlerde yapılan sahtekarlıklar sayesinde olanaksız hale gelince, emekçi, kaçınılmaz olarak kölelik sınırının altına düşmektedir.

Halkın büyük çoğunluğunu okuma yazması olmayan, en temel insan haklarından haberi olmayan, kolayca tuzağa düşürülebilen yoksul kitlelerin oluşturduğu Güney Asya ülkeleri bu sistemin anavatanıdır. Hindistan'da

faaliyet gösteren Köleleştirilmiş Emegin Kurtuluşu Cephesi (Bonded Labour Liberation Front) istatistiklerine göre, Güney Asya'da yarım milyon çocuk bu yöntemlerle, kelimenin gerçek anlamıyla, halı tezgahlarına zincirlenmişlerdir.

Nepal ve Pakistan'da milyonlarca köleleştirilmiş işçi tarım sektöründe çalıştırılmaktadır. Bu ülkelerde "Köleciler Toplum"dan kalan kölelik sisteminin bütün kuralları açıkça işletilmekte ve "borç senetleri" nesilden nesile geçmektedir. Borçlarını kesinlikle ödeyemeyecek durumda olanlar toprak ağaları tarafından satın alınmaktadır. Eğer bir köle çalıştırıldığı yerden kaçacak olursa, dönene kadar tüm ailesi rehin olarak tutulmakta, dönmeyecek olursa da tüm aile satılabilmektedir. Köleleştirilmiş kadın ve kızlar evlilik için de satılmaktadırlar.

Kölelik, Güney Asya'daki maden ocaklarında ve tuğla imalathanelerinde, Peru ve Brezilya'da (seks ticareti dahil) madenlerde, Arap Emirlikleri'nde ev hizmetlerinde ve deve yarışlarında (Bengal'de çocuk biniciler bu yarışlarda çok rağbet ederler) ve Güney

Doğu Asya genelevlerinde çok yaygın bir şekilde uygulanmaktadır. Bazı hallerde köylüler kaçırılmakta, çalışmaya zorlanmakta, borçlandırılmakta ve kaçmaları, vurup öldürmeye hazır, silahlı muhafızlar tarafından önlenmektedir. Brezilya'da, Amazon bölgesinde, bu yöntemlerle köleleştirilmiş yaklaşık 60,000 kölenin varlığı tahmin edilmektedir.

AIDS hastalığının ortaya çıkmasıyla da kölelik tuzağına düşürülen kadın ve çocuk sayısında büyük bir artış olmuştur. Kırsal kesimlerden yeni getirilen genç kızların ve kadınların HIV virüsü taşımayacakları varsayılarak, Güney Doğu Asya'da Burmalı genç kızların Tayland'a ve Nepalli kızların Hindistan'a kaçırılıp genelevlere satılması çok yaygınlaşmıştır. Taylandlı insan hakları örgütlerinin verilerine göre kaçırılıp veya kandırılıp cinsel köle olarak genelevlere satılan Burmalı kızların sayısı 20.000'dir.

Aynı şekilde, Hindistan'ın Bombay kentinde 20,000 kadar Nepalli kızın genelevlere satıldığı tahmin edilmektedir. Bu ülkelerdeki resmi raporlara göre cinsel köle olarak kullanılan kızların yaş ortalaması ise 13'tür.

Sudan'da silahlı Arap çeteler, ülkenin güneyindeki Dinka ve Nuba kabilelerini basmakta, kadın ve çocukları kaçırmakta ve ülkenin kuzeyinde veya Libya'da satmaktadırlar.

Moritanya'da yaklaşık 90,000 zenci kölenin Arap efendilerine hizmet ettikleri tahmin ediliyor. Bu rakkamın iki misli bir kitle de yarı-kölelik şartlarında yaşamaktadırlar. Bu insanlar evlenme ve çocuklarına sahip çıkma haklarından bile yoksundurlar.

Kölelik yalnız geri bıraktırmış sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde değil metropol ülkelerde de açıkça görülmektedir. Geçen yıl ABD'nin Los

Angeles kentinde onlarca Taylandlı işçi, tekstil fabrikasında kilitli, hapsedilmiş olarak bulunmuştu. Japonya'da ise Koreli, Taiwanlı ve ABD'li kadınların kandırılarak veya kaçırılarak fuhuş sektöründe satıldıkları biliniyor.

Köleliğin yaygın olduğu, insanların para karşılığı alınıp satıldığı ülkelerde, köleliği yasaklayan sözde yasalar vardır. Ancak bu ülkelerdeki çürümüş ve kokuşmuş komprador düzen bırakınız köleliği önlemeyi, tam tersine teşvik etmektedir. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları kölelik düzeninden azami kazançlar elde etmektedirler.

Emperyalist düzenin oluşturduğu acımasız sömürü ve soygun çarklarının, toplumların yapıları üzerinde yaptığı tahribat, toplumlarda meydana getirdiği değer ve moral erozyonu, ekonomik yıkım, çöküntü ve yoksulluk, 21. yüzyıla girerken dünya toplumlarını geriye, barbarlık çağına doğru sürüklemektedir. Çağdaş uygarlığın "beşiği" sayılan emperyalist metropollerde bile çağdışı kölelik sisteminin varlığı başka türlü açıklanamaz.

BULGARİSTAN

KAPİTALİZM YOKEDİYOR

Bulgaristan'a İMF ve Dünya Bankasının dayattığı "Yapısal Uyum Programı" ülkeyi yıkıma götürdü. Dış borç batağında çırpınan Bulgaristan'da halk tam bir yoksulluk içinde çırpınıyor. Ülkeyi "hiper enflasyon" teslim almış durumda.

Emperyalist ülkelerin kışkacına düşen Bulgar Halkı, kanla canla Alman Faşizmine karşı Dimitroff'un önderliğinde kurdukları "Sosyalist Bulgaristanı" arıyorlar.

Kapitalist-Emperyalist saldırı, Halkların kanını emerken sömürge, yarı sömürge ülke halkları mutlaka Antiemperyalist bir cepheye buluşmak zorundadır.

İTALYA'DA MADEN İŞÇİLERİ AYAKTA

İtalya'nın Başkenti Roma'da 150 bin maden işçisi daha iyi yaşam için yollara döküldü. 8 saatlik grev İtalya'yı temelden sarstı. Bu İtalyan Proletarya'sının ayak sesleriydi. Yürüyüşe öğrenciler, çeşitli sendika liderleri de katılarak destek verdiler.

Ülkenin en büyük tekellerinden olan Fiat, Olivetti, Finmeccaine çalışanları olan 1 milyon 500 bin işçi adına yapılan grev ve eylemler son ayların en büyük gösterileri olmuştur.

Rüşvet, hırsızlık, mafya-siyaset batağı İtalya'yı da derinden sarsmıştır.

LONDRA MEKTUBU

Y. Özgüney

BİR DİN "AFYONUMUZ" EKSİKTİ

Gözümüz aydın! Her şey ülkemizde halloldu. Ekonomi rayında. Göç tam gaz ileri. İşsizlik ve özelleştirme bir tamam. "Başçavuşlar", yasama, yürütme, yargı yerinde. Biz de herşey "tıkırında" gidiyor sandık. "Cahilliğimize" bağışlayın. Oysa "maneviyatımız" çok eksikmiş.

"Netekim" TC Devlet Bakanı Nevzat Ercan "bilge" kişiliği ile maneviyatımızın eksikliğini saptayarak gereken "tedaviyi" önerdi. KURAN KURSLARI AÇILACAK. İMAM HATİP LİSELERİ KURULACAK. Yakın geçmişte savcılığın "yasadışı" ilan ettiği kuran kursları meğer "tedavi" için ne kadar da gereklymiş!

Sn. Denктаş belli ki bu "tedavi" önerisini "havada kapmış" olacak ki daha da hızlı hareket ederek "KKTC'nin dini kurumlarının TC Diyanet İşlerine bağlanmasının şart olduğunu" hararetle savundu. "Maneviyatımızın" eksikliğini gidermek için koroya TC kökenli Tarım ve Orman Bakanımız Kenan Akın ve Milliyetçi Adalet Partisi Başkanı Zorlu Töre de katıldı. Son olarak TC Devlet Başkanı Abdullah Gül ülkemize gelerek

Şeh Nazım "hazretleri ile 4 saat görüştü. Belli ki Şeh Nazım'a da bu "hayırlı işte" iyi bir görev var.

Uyan Ey Halkım Uyan. Son kalan köklerinizi de bu yolla kurutacaklar. Sesini yükselt. İnsanlığı, kardeşliği, barışı torpilleyenlerin halkına zulüm verenlerin bizlere vijdan, ahlak, maneviyat dersi vermelerine İHTİYACIMIZ yoktur.

TÜRKİYE

KONTRGERİLLA YOLLARA SAÇILDI!

Türkiye'de, Susurluk kasabasında geçtiğimiz ay meydana gelen bir trafik kazasında, aynı araç içerisinde bir Kürt aşiret reisi milletvekilinin, bir polis müdürünün ve bir faşist ülkücü-mafya tetikçisinin birlikte seyahat ettikleri gerçeğinin ortaya çıkması kamuoyunun yaklaşık bir aydır gündemini işgal etmektedir.

Ortaya çıkan gerçek, aslında, bilinen bir olgunun yansıması, doğrulanmasıdır. Bu da T.C. devletin iki yüzü yapısıdır. Birinci yüzü, tamamen vitrin görevi gören ve yasama-yürütme-yargı temelleri üzerine sözde oturtulan meclis-hükümet-mahkemelerden oluşan yapısıdır. İkinci ve gerçek iktidar yüzü ise kontr-gerilla, MİT, mafya, sermaye, resmi ve sivil faşist kurum ve örgütlenmelerden oluşan yapısıdır. Vitrin görevi gören yapıyı idare eden, yönlendiren ve istediği gibi kullanan bu yapıdır. Güneydoğu'da kirli savaşı sürdüren ve bu savaşın rantını yutan, Türkiye'nin devrimcilerine, sosyalistlerine, aydınlarına, işçi sınıfının mücadele önderlerine kan kusuturan, onları öldüren, kaybeden bu yapıdır. Her türlü kaçakçılığın, mafya cinayetinin, kumarın, fuhuşun arkasında bu yapıdır. Çeçenistan'dan Bosna'ya, Azerbaycan'dan Kıbrıs'a iş karıştıran bu yapıdır.

Kaza olayında bu gerçeklerin bir kez daha su yüzüne çıkmasının nedeni ise MİT ile Kontr-gerilla arasındaki rant paylaşım dalaşmasıdır. Geçmişte, aralarında Gen. Eşref Bitlis'in de bulunduğu MİT cephesinin birçok mensubu, faili meçhul cinayetlerle ortadan kaldırılmışlardı. Şimdi de MİT, kazada ölenin, kontr-gerillanın kullandığı, Abdullah Çatlı isimli faşist-mafya tetikçisi olduğunu açıklamak suretiyle kontr-gerillayı bir kez daha kamuoyu önünde teşhir ederek, bir yerde intikam almış oldu.

Böyle bir devlet yapısı sadece T.C.'ne özgü değildir. Özellikle, ABD emperyalizmine bağımlı yarı-sömürge ülkelerde, devlet yapısı, göstermelik bir yönetimin arkasında gerçek iktidarın sahibi olan kontr-gerilla tipi bir örgütlenme şeklinde oluşur. Orta ve Güney Amerika ülkeleri, Doğu ve Güneydoğu Asya ülkeleri bu tip devlet yapılarına sahiptirler. Hatta bu tip devlet örgütlenmesi, geçtiğimiz yıllarda ortaya çıkarıldığı gibi, birer Avrupa ülkesi olan, İspanya ve İtalya'da da görülmektedir.

Dolayısıyla, TC burjuva medyasının "Temiz Toplum yaratma kampanyaları" türü yaygaraları kuru gürültüden başka birşey değildir. T.C.'de devlet çürümüştür, kokuşmuştur, mafyalaşmıştır, cinayet şebekesi haline dönüşmüştür. Devlet sorunu da bir devrim sorunudur. Türkiye'de bu kokuşmuşluğun yatağını, bataklığını yani, emperyalizme bağımlı komprador kapitalist sistemi yıkmadan, emperyalizmi ve yerli uşaklarını ülkeden kovmadan, işçi sınıfının önderliğinde devrimi gerçekleştirilmeden "Temiz Toplum" a ulaşılamaz.

VIETNAM'DA HALA TOPLU MEZARLAR BULUNUYOR.

Vietnam savaşının üzerinden 21 yıl geçmesine rağmen hala Amerikan Emperyalizminin katlettiği insanlara ait toplu mezarlar bulunmaktadır. 1954-75 Amerikan işgali döneminde Vietnam'da 2 milyon Vietnamlı "ka-

yıp" listesindedir. Son olarak bir kauçuk tarlasında çalışan işçiler 63 kişiye ait toplu mezar buldular. İnsan hakları "şampiyonluğu" yapan ve "uygar" batının lideri olan

ABD'nin sicili Vietnam Savaşı döneminde de kapkaradır. Bu savaşta Vietnam Halkı, ABD Emperyalizmine tarihinin en büyük yenilgisini yaşattı.

AFRİKA'NIN ORTASI KAN GÖLÜ.

Zaire'de "kabile savaşları" olarak öne çıkarılmaya çalışılan çatışmalar ve katliamlar emperyalist ülkelerin bölgede hakimiyet kavgalarından başka birşey değildir.

Başta Fransa ve ABD'nin burnunu soktuğu bu katliamlar Afrika'nın kanayan yarasıdır. Fransızlar Hutu Kabilesinin desteklediği hükümetin yanında yer alırken, bunlara karşı başkaldıran Tutsi kabilesini ise el altından ABD desteklemektedir. Zaire'deki bu iç savaşa bölge ülkeleri de farklı emperyalist güçlerin yanında yer alarak taraf olmuşlardır.

Sorunu yaratan emperyalistler şimdi "sorunu çözmek" için bölgeye "çokuluslu güç" göndermeye çalışmaktadırlar. Yüzbinlerce mültecinin yollarda öldüğü, kamplarda hastalıktan kırıldığı bu dönemde Kapitalizmin KÂR UĞRUNA vahşi saldırısı Dünya'yı mahfetmeye devam ediyor.

KISA-KISA

RUANDA TRAJEDİSİ DEVAM EDİYOR

Zaire'de Ruanda sınırı yakınlarında Goma ve Bukavu bölgelerinde ayaklanan Tutsiler yönetimi ele geçirdiler. Zaire devlet güçleri bölgede kontrolü tamamen yitirdiler. Bu bölgeler bilindiği gibi 500-600 bin kadar Ruandalı Hutu mültecinin de yerleştirildiği bölgelerdir. Tutsilerin buraları ele geçirmeleri üzerine Hutu göçmenler tekrar Ruanda'ya dönmeye başladılar. Bu arada açlık ve silahlı Hutu çetelerinin saldırıları yüzünden sayısız göçmen yaşamını yitirdi. Bölgede çıkarı olan, başta Fransızlar olmak üzere, emperyalistlerin kışkırtmaları ve silahlandırmaları sonucunda Hutu ve Tutsiler yıllardır birbirlerini katletmektedirler. Şimdi de aynı emperyalistler bölgede "barış"ı sağlamak ve göçmenlere yardım etmek için bir "Çok Uluslu Barış Gücü" oluşturmaya çalışmaktadırlar. Ancak Ruanda hükümeti böyle bir gücün topraklarında faaliyet göstermesine izin vermedi.

NİKARAGUA'DA BAŞKANLIK SEÇİMLERİ YAPILDI

20 Ekim'de yapılan başkanlık seçimlerinin sonuçları 8 Kasım'da açıklandı. Başkanlığı oyların %51'ini alan sağcı aday Arnoldo Aleman kazandı. Sandinist aday Daniel Ortega ise oyların %37.7'sini aldı. 11 Kasım'da Sandinistler seçim sonuçlarına itiraz ederek, Managua ve Matagalpa'da seçim günü sahtekarlıkların yapıldığını öne sürdüler ve seçimlerin tekrarlanmasını talep ettiler. Seçim Kurulu, Sandinistlerin itirazlarını bir hafta içinde yanıtlamak zorundadır. Bu sonuçlar kesinleştiği takdirde, Sandinistler altı yılda iki başkanlık seçimini kaybetmiş olacaklar. Bu nedenden dolayı Sandinist Cephesi'nde, iyice sağa kaymış olan D. Ortega'ya, Marxist kanadın başını çektiği muhalefet giderek şiddetini artırmaktadır.

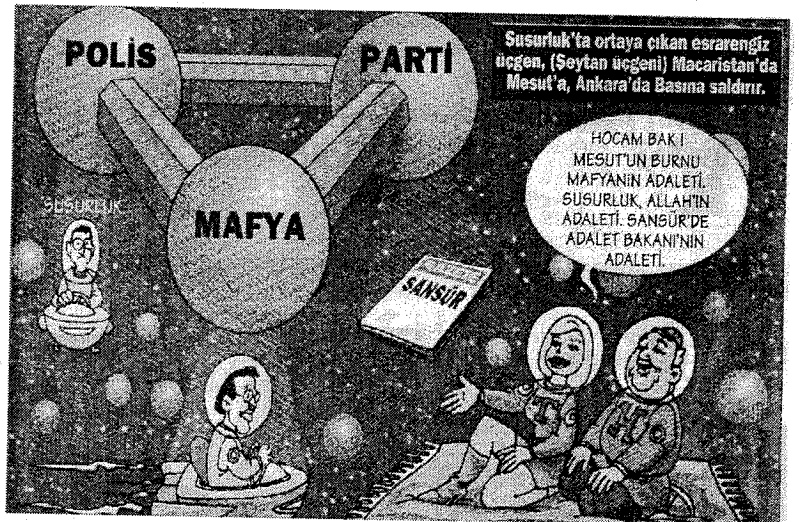
PAKİSTAN'DA SİVİL DARBE

4 Kasım tarihinde Pakistan devlet başkanı Faruk

Leghari, başbakan Benazir Butto'yu ve hükümetini Anayasa'nın kendisine verdiği "yetki" çerçevesinde görevden aldı. Bir süreden beridir dinci ve gerici güçler hükümete karşı yürüttükleri muhalefetlerini sokak gösterileri ile tırmandırmaktaydılar. Polis gücü ve şiddetle bastırılmaya çalışılan bu gösteriler, aralarında B. Butto'nun kardeşi Murtaza Butto'nun da olduğu onlarca kişinin ölümüne neden oldu. Bu kanlı iktidar çekişmesi, B. Butto'nun görevden alınması ile yeni bir boyuta ulaştı. B. Butto ve Yatırımlardan Sorumlu Bakan olan eşi Asaf Ali Zardari siyasi cinayet, yolsuzluk, rüşvet ve haksız kazanç ile suçlanmaktadırlar.

YUGOSLAVYA'DA BELEDİYE SEÇİMLERİ İPTAL EDİLDİ

Yugoslavya Federal Cumhuriyeti'nde 17 Kasım tarihinde yapılan belediye seçimleri, muhalefetin kazanması üzerine, Başkan Miloseviç yönetimi tarafından iptal edildi. Bunun üzerine onbinlerce Yugoslav, Belgrat'ta, Miloseviç yönetimi aleyhine günlemler gösterilerini sürdürmektedirler.

KOMÜNİST ENTERNASYONALİN İKİNCİ KONGRESİNİN TEMEL GÖREVLERİ ÜZERİNE TEZLER

1- Uluslararası komünist hareketin gelişiminin günümüzdeki aşaması, bütün kapitalist ülkelerdeki devrimci proletaryanın en seçkin temsilcilerinin, Komünist Enternasyonal'in temel ilkelerini, yani "Proletarya diktatörlüğü" ve "Sovyet iktidarı" ilkelerini tamamiyle kavramış olmaları ve sınırsız bir coşkunlukla Komünist Enternasyonal tarafında yer almaları gerçeğiyle belirlenmektedir. İleriye doğru daha büyük ve daha önemli bir adım ise, yalnız şehir proletaryası değil, aynı zamanda tarım işçilerinin ileri kesimi de dahil olmak üzere, en geniş kitleler içinde bu temel ilkelere karşı şekillenmiş olan kesin sempatiidir.

Öte yandan, büyük bir süratle gelişmekte olan uluslararası komünist hareket içinde, iki hata ya da yük ve yakın bir tehlike teşkil eden birincisi, İkinci Enternasyonal'in eski parti ve yöneticilerinin bir kesiminin -bazıları kitlelerin istek ve baskısına yarı bilinçli bir şekilde boyun eğerek, bazıları da işçi sınıfı hareketi içinde burjuvaziye yardımcılık ve ajanlık görevlerini sürdürebilmek için maksatlı bir şekilde kitleleri kandırarak -Üçüncü Enternasyonal'e şartlı ve hatta şartsız bağlılıklarını ilan ederken, gerçekte bütün pratik parti çalışmalarında ve pratik siyasi çalışmalarında İkinci Enternasyonal seviyesinde kalmalarıdır. Böyle bir durum, doğrudan doğruya kitlelerin yozlaşmasına yol açacağından,

Üçüncü Enternasyonal'in itibarını azaltacağından ve kendilerine Komünist sıfatını pek çabuk yakıştıran Macar Sosyal-Demokratlarının ihanatlerinin tekrarlanması tehdidini taşıyacağından katıyen hoşgörülle karşılanamaz. Çok daha az önemli ve daha ziyade hareketin büyüme sancıları mahiyetinde olan diğer hata ise, Parti'nin sınıf ve kitlelere ilişkin rolünün Komünistlerin burjuva parlamentolarında ve gerici sendikalarda çalışma zorunluluklarına karşı yanlış bir tavır doğuran "Solculuk" eğilimidir.

Komünistlerin görevi, hareketteki kusurları örtbas etmek değil, açıkca eleştirerek daha hızlı ve köklü bir şekilde düzeltilmelerini sağlamaktır. Bu amaçla: İlk olarak, "Proletarya diktatörlüğü" ve "Sovyet iktidarı" kavramlarının muhtevasını, özellikle şu ana kadar kazanılmış pratik deneyleri esas alarak, mümkün olduğu kadar somut bir biçimde tanımlamak; İkinci olarak, bu sloganları uygulamak için, bütün ülkelerde derhal ve sistemli bir şekilde yürütülecek hazırlık çalışmasının kesin muhtevasını ve üçüncü olarak zaaf, göze çarpmaktadır. Bunlardan, çok vahim olan ve proletaryanın kurtuluşu davasının başarısı için bütün, hareketimizdeki hataları düzeltecek metot ve araçları belirlemek gereklidir.

PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜN VE SOVYET İKTİDARININ ÖZÜ

2- Sosyalizmin (Komünizmin ilk aşaması olarak) kapitalizme karşı zaferi için gerçekten devrimci tek sınıf olan proletaryanın şu üç görevi yerine getirmesi gerekir: İlk olarak, sömürücüleri ve en başta onların baş ekonomik ve politik temsilcisi olan burjuvaziye devirmek; bunları kesinlikle yenmek, direnişlerini kırmak; ücretli köleliği ve sermayenin boyunduruğunu geri getirmek için gösterecekleri her türlü çabayı mutlak surette engellemek. İkinci olarak, sadece bütün proletaryayı ya da onun büyük çoğunluğunu değil, emek harcayan ve sermaye tarafından sömürülen herkesi saflara kazanmak ve proletaryanın devrimci öncüsü Komünist partinin liderliği altında toplamak; bunları sömürücüleri karşı son derece cesur ve amansızca sıkı bir mücadelenin gerçek seyri içinde eğitmek, örgütlemek, yetiştirmek ve disipline sokmak; bütün kapitalist ülkelerde nüfusun bu büyük çoğunluğunu, burjuvaziye olan bağımlılığından koparmak; onları, kendi

pratik deneyleri içinde, proletaryanın lider rolüne ve devrimci öncüsüne güvenle doldurmak. Üçüncü olarak - nüfusun azınlığını teşkil etmekle beraber, hemen hemen bütün ileri ülkelerde hala oldukça kalabalık bir sınıf olan - ticaret, tarım ve sanayi alanındaki küçük mülk sahipleri ile bu sınıfa tekabül eden entellektüeller, maaşlılar vb. tabakasında görülen, burjuvazi ile proletarya, burjuva demokrasisi ile sovyet iktidarı arasındaki kaçınılmaz kararsızlığı tarafsızlaştırmak ya da zararsız hale getirmek.

Birinci ve ikinci görevler, sömürücülere ve sömürülenlere göre, herbiri, kendi özel eylem metotlarını gerektiren bağımsız görevlerdir. Üçüncü görev, ilk ikisinden çıkar ve sadece, her ayrı kararsızlık olayının kendisine has şartlarına bağlı olarak

birinci ve ikinci görevlerin metotlarının ustaca, zamanında ve esnek bir şekilde birleştirilmesini gerektirir.

3- Bütün dünyada özellikle en ileri, güçlü, aydın ve özgür kapitalist ülkelerde **m i l i t a r i z m i n ,** **e m p e r y a l i z m i n ,**

sömürgelemler

ve güçsüz ülkelerin ezilmesinin, dünya çapında emperyalist kasaplığın ve Versay "Barışı"nın yaratmış olduğu somut durumda, kapitalistlerin sömürülen çoğunluğun iradesine uysalca boyun eğmeleri fikri, sosyalizme barışçı ve reformist bir geçiş fikri sadece halis bir filisten budalalığı değil, aynı zamanda da doğrudan doğruya işçilerin aldatılması, kapitalist ücretli köleliğin süslenip püslenmesi ve gerçeğin gizlenmesidir. Bu gerçek, üretim araçlarının özel mülkiyetini muhafaza etmek için artık hiçbir hile ve cinayetten, hatta milyonlarca işçi ve köylünün boğazlanmasından çekinmeyen burjuvazidir - en aydın ve en demokrat olanı da dahil. Ancak burjuvazinin zor kullanılarak devrilmesi, mallarına el konulması, bütün burjuva devlet cihazının parlamenter, adli, askeri, bürokratik, idari, belediye vb. - baştan aşağı tahrip edilmesi, en tehlikeli ve inatçı sömürücülerin toptan sürgün ve enterne edilmesi ve direnmek ve kapitalist köleliği geri getirmek amacıyla kaçınılmaz olarak girişecekleri çabaları boşa çıkarmak için üzerlerinde sıkı bir gözetim kurulması

- ancak böyle tedbirler sömürücü sınıfın tümünün gerçekten boyun eğmesini sağlayabilir.

Öte yandan İkinci Enternasyonal'in eski partileri ve eski yöneticileri arasında yaygın olan, sömürülen emekçilerin çoğunluğunun kapitalist kölelik, burjuvazinin (belirli bir kapitalist ülkede kültür seviyesinin yüksekliği oranında daha ince fakat aynı zamanda daha gaddar ve amansız bin bir şekle giren) boyunduruğu altında tamamen berrak bir sosyalist bilinç, sağlam bir sosyalist inanç ve karakter kazanabileceği fikri işçilerin aldatılması demek olduğu gibi, aynı zamanda da kapitalizmin ve burjuva demokrasisinin idealleştirilmesidir.

Gerçekte, ancak proletaryanın öncüsü, tek devrimci sınıf olan proletaryanın tümünün ya da çoğunluğunu desteği ile sömürücüleri devirip baskı altına aldıktan, sömürülenleri kölelikten kurtarıp, hayat şartlarını mülksüzleştirilmiş kapitalistlerin zararına olarak derhal düzelttikten sonra - ancak bundan sonra ve ancak keskin bir sınıf mücadelesinin gerçek süreci içinde, emekçi ve sömürülen kitlelerin eğitilmeleri, yetiştirilmeleri ve proletarya çevresinde örgütlenerek, proletaryanın etkisi altında ve rehberliğinde özel mülkiyetin doğurduğu bencillikten, dağınıklıktan, kötülük ve zaafılardan kurtulmaları mümkün olabilir; onlar ancak bundan sonra özgür işçilerin özgür birliği haline dönüşeceklerdir.

4- Kapitalizme karşı zafer kazanmak, öncü (Komünist) parti, devrimci sınıf (proletarya) ve kitleler, yani emekçilerin ve sömürülenlerin tümü arasında doğru ilişkilerin bulunmasını gerektirir. Sadece Komünist

Parti, eğer devrimci sınıfın gerçekten öncüsü ise, eğer bu sınıfın seçkin temsilcilerinin tümünü içine alıyorsa, eğer sebatlı devrimci mücadelenin tecrübesi ile eğitilmiş ve çelikleşmiş, tamamiyle bilinçli ve sadık komünistlerden meydana geliyorsa ve eğer kendisini sınıfının bütün hayatıyla ve bu yoldan sömürülen kitlenin tümüyle ayrılmaz bir şekilde bağlamayı ve bu sınıfın ve bu kitlenin güvenini tamamen kazanmayı başarmışsa - ancak böyle bir parti, kapitalizmin bütün güçlerine karşı girişilecek nihai, en amansız ve tayin edici mücadelede proletaryaya liderlik etme yeteneğine sahiptir. Öte yandan, proleterya devrimci saldırısının olanca gücünü ortaya koyma ve kapitalizm tarafından yozlaştırılmış olan işçi aristokrasisinin, eski sendika ve kooperatif liderlerinin v.b. teşkil ettiği o küçük azınlığın kaçınılmaz kayıtsızlığını ve zaman zaman ortaya çıkan direnişini yenme yeteneğine ancak böyle bir Partinin liderliğinde sahiptir - proleterya ancak bundan sonradır ki, bizzat kapitalist toplumun iktisadi yapısı nedeniyle, temsil ettiği nüfus kesimine oranla çok daha muazzam olan kudretini tam anlamıyla gösterebilecektir. Nihayet, ancak burjuvazinin ve burjuva devlet makinasının boyunduruğundan gerçekten kurtulduktan, ancak kendi Sovyetlerinde gerçekten özgür bir şekilde (sömürücülerden kurtulmuş olarak) örgütlenme fırsatını bulduktan sonradır ki kitleler, yani bir bütün olarak emekçiler ve sömürülenler, kapitalizm tarafından ezilmiş milyonlarca insanın bütün inisiyatif ve enerjisini tarihte ilk defa olarak gösterebileceklerdir.

En aydın ve en özgür burjuva demokrasisinde bile, gerçekte yönetim çalışmasını katılmaktan daima %99 alıkonmuş olan sömürülen kitlenin tümünün bu işlere katılmasını sağlamak, ancak Sovyetler tek devlet cihazı haline geldiği zaman gerçekten mümkündür.

Sömürülen kitleler, sosyalist inşa işini, yeni bir toplumsal disiplinin ve özgür işçilerin özgür birliğinin yaratılması işini - kitaplardan değil kendi pratik deneylerinden - gerçekten öğrenmeye ancak Sovyetlerde başlayabilir.

KOMÜNİST ENTERNASYONALİN İKİNCİ KONGRESİNDE KOMÜNİST PARTİNİN RÖLÜ ÜZERİNE KONUŞMA

Yoldaşlar, Tanner ve McLaine Yoldaşların konuşmaları hakkında bir kaç mütalaada bulunmak istiyorum. Tanner, proletarya diktatörlüğü taraftarı olduğunu söylüyor, ama proletarya diktatörlüğünü pek bizim gördüğümüz gibi görmüyor. Bizim, proletarya diktatörlüğü ile gerçekte, proletaryanın örgütlü ve sınıf bilincine sahip azınlığın diktatörlüğünü kastettiğimizi söylüyor.

Gerçekten, işçi kitlelerinin sürekli sömürüye maruz kaldığı ve insani yeteneklerini geliştiremedikleri kapitalizm çağında, işçi sınıfı siyasi partilerinin en göze çarpan özelliği sınıflarının sadece azınlığını ihtiva etmeleridir. Herhangi bir kapitalist toplumda, gerçekten sınıf bilincine sahip işçiler, nasıl bütün işçilerin sadece bir azınlığını meydana getiriyorsa, aynı şekilde bir siyasi parti de, bir sınıfın ancak azınlığını ihtiva edebilir. Bu yüzden, geniş işçi kitlelerini, ancak sınıf bilincine sahip bu azınlığın yönetebileceğini ve liderlik edebileceğini kabul etmek zorundayız. Ve eğer Tanner Yoldaş partilere karşı olduğunu, fakat aynı zamanda bütün proletaryaya yol gösteren, en iyi örgütlenmiş ve en devrimci işçileri temsil eden bir azınlıktan yana olduğunu söylüyorsa, o zaman ben, aramızda gerçekten bir ayrılık yoktur derim. Nedir bu örgütlenmiş azınlık? Eğer bu azınlık gerçekten sınıf bilincine sahipse, kitlelere liderlik etmeye muktedirse, gündemdeki her soruya cevap vermeye muktedirse, o zaman bu, gerçekte, bir partidir. Fakat Tanner gibi bir kitle hareketinin temsilcileri olarak -ki bunu, İngiliz Sosyalist Partisi temsilcileri için söylemek biraz mübalağa olur- özel bir önem verdiğimiz yoldaşlar, proletarya diktatörlüğü için azimle mücadele edecek ve işçi kitlelerini bu çizgide eğitecek bir azınlığın bulunmasından yana iseler, bu azınlık gerçekte bir partiden başka bir şey değildir. Tanner yoldaş bu azınlığın bütün işçi kitlelerini örgütlemesi ve ona liderlik etmesi gerektiğini söylüyor. Eğer Tanner yoldaş ve Mağaza Memurları grubu ile Dünya Sanayi İşçilerine bağlı öteki yoldaşlar bunu kabul ediyorlarsa -ki onlarla yaptığımız günlük konuşmalardan bunu kabul ettiklerini görüyoruz- eğer işçi sınıfının, sınıf bilincine sahip Komünist azınlığının proletaryaya liderlik edeceği fikrini tasvib ediyorlarsa, o zaman, bizim bütün önerilerimizin anlamının kesinlikle bu olduğunu da kabul etmelidirler. O halde, aramızdaki tek fark, onların "parti" kelimesinden kaçınmalarıdır, çünkü İngiliz yoldaşlar arasında siyasi partilere karşı belirli bir güvensizlik var. Siyasi partileri, sadece parlamenter dalaverecilerin ve işçi sınıfı hainlerinin partileri Gompers ve Henderson'un partileri biçiminde düşünebiliyorlar. Fakat, parlamentarizmle, bugün Amerika ve İngiltere'de olanları kastediyorlarsa, öyle parlamentarizm ve öyle siyasi partilere biz de karşıyız. Bizim istediğimiz yeni ve farklı partilerdir. Biz, kitlelerle sürekli ve gerçek ilişkiler kuracak ve bu kitlelere liderlik edebilecek partiler istiyoruz. Şimdi, McLaine Yoldaşın konuşmalarıyla ilgili olarak değinmek istediğim üçüncü meseleye geliyorum. McLaine Yoldaş, İngiliz Komünist Partisi'nin İşçi Partisi'ne katılmasından yanadır. Üçüncü Enternasyonal'e üye olma üzerine tezlerimde bu konudaki fikrimi

belirtmiştim. Broşürümde ise bu sorunu açık bıraktım. Fakat meseleyi bir çok yoldaşla tartıştıktan sonra, İşçi Partisi içinde kalma kararının tek doğru taktik olduğu sonucuna varmış bulunuyorum. Ama burada Tanner Yoldaş kalkmış "Çok dogmatik olmayın" diyor.

Bu mülahazasını çok yersiz buluyorum. Ramsey yoldaş da, "Lütfen bırakın da, bu sorunu biz İngiliz Komünistleri kendimiz halledelim" diyor. Eğer her ufak grup gelipte "Bir kısmımız bunun lehinde, bir kısmımız değil; meselesinin hallini bize bırakın." deselerdi,

Şimdi McLaine Yoldaşın İngiliz İşçi Partisi soruna ilişkin bazı delillerini ele alacağım.

Açıkça söylemeliyiz ki, Komünistlerin Partisi, İşçi Partisi'yle ancak eleştiri özgürlüğünü tam olarakkoruması ve kendi politikasını yürütebilmesi şartıyla katılabilir. Bu, fevkalade önemlidir. Buna ilişkin olarak, Serrati Yoldaş sınıf işbirliğinden söz ederken, ben, bunun sınıf işbirliği olmayacağını iddia ediyorum. İtalyan yoldaşların kendi partilerinde Turati ve şürekası gibi oportünistlere, yani burjuva unsurlara, müsamaha göstermeleri, işte bu

Enternasyonalin hali ne olurdu? O zaman bir Enternasyonalin, bir kongrenin ve bütün bu tartışmanın ne anlamı kalırdı? McLaine yoldaş, sadece bir siyasi partinin rolü üzerine konuştu. Fakat aynı şey sendikalar ve parlamentarizm için de geçerlidir. Bir mücadele aracı olarak parlamentarizme karşı oldukları için en seçkin devrimcilerin büyük bir kesiminin İşçi Partisi'ne katılmaya karşı oldukları tamamen doğrudur. Belki bu sorunun tartışılması ve incelenmesi için bir komisyona sevk edilmesi ve ondan sonra Komünist

Enternasyonalin bu Kongresi'nde karara bağlanması en iyisi olur. Bu meselenin sadece

İngiliz Komünistlerini ilgilendirdiğini kabul edemeyiz. Genel, olarak, doğru taktiklerin hangileri olduğunu söylemek zorundayız.

gerçekten sınıf işbirliğidir. Oysa bu durumda, İngiliz İşçi Partisi bakımından, bu sadece İngiliz İşçilerinin ileri azınlığı ile onların büyük çoğunluğu arasında işbirliği meselesidir. İşçi Partisi'nin üyelerinin hepsi sendika üyeleridir. Bu partinin hiç bir ülkede rastlanmayan olağanüstü bir yapısı vardır. Bu parti, sendikalarda örgütlenmiş -yedi milyon işçiden dört milyonunu kucaklayan bir örgüttür. Bu işçilerden siyasi görüşleri sorulmamaktadır. Serrati yoldaş orada herhangi bir kimsenin bizim eleştiri hakkımızı kullanmamızı engelleyeceğini ispatlasın bakalım. McLaine yoldaşın hatalı olduğunu ancak bunu ispatlayarak gösterebilirsiniz, İngiliz Sosyalist Partisi, çok rahat bir şekilde Henderson'a hain diyebilir ve buna rağmen İşçi Partisi'nde kalır. Burada söz konusu olan, işçi sınıfının öncüsü ile artçısı, geri işçiler, arasındaki işbirliğidir. Bu işbirliği bütün hareket için

o kadar önemlidir ki, İngiliz Komünistlerinin, Parti yani işçi sınıfının azınlığı, ile geri kalan işçiler arasında bir bağ vazifesi görmesi üzerinde kesinlikle ısrar ediyoruz. Eğer azınlık, kitlelere liderlik etmeye ve onlarla sıkı bağlar kurmaya muktedir değilse, kendine ister Parti desin, isterse Mağaza Memurları Ulusal Komitesi desin -bildiğim kadarıyla İngiltere'deki Mağaza Memurları Komiteleri'nin bir Ulusal Komitesi, Merkezi organı vardır ve bu partiye doğru bir adımdır - parti değildir ve genel olarak hiç bir değeri yoktur. Sonuç olarak, İngiliz İşçi partisi'nin proleterlerden meydana geldiği çürütülünceye kadar, bu işçi sınıfının öncüsü ile geri işçiler arasında işbirliğidir; eğer bu işbirliği sistemli olarak yürütülmezse, Komünist Parti'nin değeri olmaz ve proletarya diktatörlüğü hiç bir surette sözkonusu edilemez. Eğer İtalyan yoldaşlarımız daha inandırıcı deliller ortaya koymazlarsa, bu meseleyi kesin olarak burada, bildiklerimize dayanarak halletmek zorunda kalacak ve katılmanın doğru taktik olduğu sonucuna varacağız.

Tanner ve Ramsey yoldaşlar, İngiliz Komünistlerinin çoğunluğunun katılmayı kabul etmeyeceklerini söylüyorlar. Ama her zaman çoğunlukla hem fikir olmak zorunda mıyız? Hiç te değil. Eğer, onlar doğru taktiklerin hangileri olduğunu henüz anlayamamışlarsa, beklemek belki de daha iyi olacaktır. İki partinin bir süre için bir arada varolmaları bile, doğru taktiklerin hangileri olduğu sorusuna cevap vermeyi reddetmekten daha iyidir. Tabii ki, bütün Kongre delegelerinin deneylerine ve burada ileri sürülen bütün delillere göre hareket ederek, şimdi ve burada, her ülkede derhal tek bir Komünist Parti'nin kurulmasını isteyen bir karar çıkarılması için ısrar etmiyeceksiniz. Bu imkansızdır. Fakat fikrimizi açıkça ifade edebilir ve direktifler verebiliriz. İngiliz delegasyonu tarafından ortaya atılan sorunu özel bir komisyonda incelemeliyiz ve bundan sonra İşçi Partisi'ne katılmak doğru taktiktir diyeceğiz. Eğer çoğunluk buna karşı ise, biz ayrı bir azınlık örgütlemeliyiz. Bunun eğitici bir değeri olacaktır. Eğer İngiliz işçi kitleleri hala eski taktiklere inanıyorsa vardığımız sonuçların doğruluğunu gelecek kongrede ispatlarız. Ancak, bu meselenin sadece İngiltere'yi ilgilendirdiğini söyleyemeyiz - Bu İkinci Enternasyonal'in en berbat adetlerini taklit etmek olur. Fikrimizi açıkça ifade etmeliyiz. Eğer İngiliz Komünistleri anlamaya varamaz ve bir kitle partisi kurulmazsa, şu veya bu şekilde bir bölünme kaçınılmaz olacaktır. (*)

Komünist Enternasyonalin İkinci Kongresi Bülteni,
Sayı: 5,5 Ağustos 1920

(*) *Komünist Enternasyonal'in İkinci Kongresi Bülteni'nin 5. sayısı bu konuşmanın bitiş cümlelerini şöyle vermiştir: "Fikrimiz ne olursa olsun, onu açıkça ifade etmeliyiz. Eğer İngiliz Komünistleri kitle hareketinin örgütlenmesi sorunu üzerinde anlamaya varamazlar ve bu konuda bir bölünme çıkarsa, varsın çıksın, kitle hareketinin örgütlenmesini reddetmektense bölünmek daha iyidir. Kesin ve yeterince sarıh taktiklere ve ideolojiye varmak, mevcut kaos içinde kalmaktan daha iyidir." Editör.*

**MARKSİST
KAVRAM
DAĞARCIĞI****META**

Meta bizim dışımızda ve taşıdığı özellikleriyle insan gereksinimlerini gideren bir şeydir. Bu gereksinimlerimizi gideren şeye, metaya, nitelik ve nicelik açısından bakılabilir.

a) Nitelik açısından bakıldığında meta: KULLANIM-DEĞERİ * Bir şeyin yararlılığı, onu, bir kullanım değeri haline getirir * Yararlı olan her maddi şey kullanım-değerine sahiptir. * Kullanım-değerleri, ancak kullanım ya da tüketim ile bir gerçek haline gelir. Bunlar, ayrıca, toplumsal biçimi ne olursa olsun, her türlü servetin özünü oluştururlar. * Kapitalist toplumda kullanım-değerleri, ayrıca, değişim-değerinin maddi taşıyıcılarıdır.

b) Nicelik açısından bakıldığında meta: DEĞİŞİM-DEĞERİ * Değişim-değeri, birbiriyle değiştirilen değişik türden kullanım-değerlerindeki ilişkidir. * Belli bir metanın geçerli değişim-değerleri eşit bir şeyi ifade eder. * Değişim-değeri, genellikle yalnızca bir anlatım biçimi, metada bulunan, ama orrdan ayırdedilebilen olgusal bir biçimdir.

Örnek: Buğday ve demir gibi iki meta alalım. Bunların arasındaki değişim oranı ne olursa olsun, bu daima belli bir miktar buğdayı bir miktar demire eşit kılan bir denklemle gösterilebilir: diyelim, 1 quarter buğday = x ton demir olsun. Bu denklem bize ne anlatır? Bu denklem, bize, iki farklı şeyde, bir quarter buğday ile x ton demirde, her ikisinde de eşit miktarlarda ortak bir şeyin var olduğunu anlatır. Öyleyse bu iki şeyin, ne biri ne de ötekisi olmayan üçüncü bir şeye eşit olması gerekir. Bunun için de bunların her birinin, değişim-değeri olarak bu üçüncü şeye indirgenebilir olması gerekir.

* Metaların değişimi kullanım-değerlerinden tamamen soyutlanarak karakterize edilen bir iştir. * Bir kullanım-değeri, ancak yeterli miktarda olmak kaydıyla, bir başka kullanım-değerinden farksızdır. * Metaların kullanım-değerlerini bir yana bırakırsak, geriye ortak bir tek özellikleri, emek ürünleri olmaları özelliği kalır. * Emek ürününü, kullanım-değerinden soyutlarsak, aynı zamanda onu kullanım-değeri yapan maddi öğelerden ve biçimlerden de soyutlanmış oluruz, maddi bir şey olarak varlığı, yokolmuştur. Hepsinde ortak olandan başka birşey kalmamıştır, hepsi de tek ve aynı tür emeğe, soyut insan emeğine indirgenmiştir.

Metada Billurlaşan Soyut İnsan Emeği - DEĞER

* Metaların kullanım-değerlerini soyutlarsak geriye değer kalır. * Kullanım-değerinden soyutlanmış metayı oluşturan, onda billurlaşan, üretimi sırasında harcanan soyut insan emeğinin oluşturduğu bu toplumsal özün kristallerine DEĞER denir. * Metalar değiştirildiklerinde, kendisini değişim-değeri olarak ortaya koyan öz, onların değeridir. * Değişim-değeri, içerisinde metaların değerinin kendisini gösterebildiği ya da ifade edebildiği tek biçimdir.

Değerin büyüklüğü, metanın içerdiği değer yaratıcı özün, yani emeğin, niceliği ile ölçülür. Emeğin niceliği onun süresiyle ölçülür ve emek-zamanının ölçütü de hafta, gün veya saat olarak ifade edilir.

* Toplumsal olarak gerekli emek-zamanı, bir malı, normal üretim koşulları altında, o sıradaki ortalama hünere derecesi ve yoğunluğu ile elde edebilmek için gerekli zamandır.

* Herhangi bir malın değerinin büyüklüğünü, toplumsal olarak gerekli emek miktarı ya da onun elde edilmesi için toplumsal bakımdan gerekli emek-zamanı belirler. * Bir metanın değeri ile başka bir metanın değeri arasındaki ilişki, birincisinin üretimi için gerekli emek-zamanı ile ikincisinin üretimi için gerekli emek-zamanı arasındaki ilişki gibidir. Bu nedenle, bir metanın üretimi için gerekli emek-zamanı sabit tutulursa değeri de sabit kalır.

Genel olarak emeğin üretkenliği ne kadar büyük olursa, bir malın üretimi için gerekli emek-zamanı o kadar kısa, o malda billurlaşan emek miktarı o kadar az ve değeri de o kadar küçük olur; tersine, emeğin üretkenliği ne kadar azsa, bir malın üretimi için gerekli emek-zamanı o kadar çok, malın değeri o kadar büyük olur.

Bir metanın değeri, o metada maddeleşmiş emeğin miktarı ile doğru orantılı, üretkenliği ile ters orantılı olarak değişir.

* Bir şey, değere sahip olmadan da bir kullanım-değerine sahip olabilir. Bu o şeyin insana yararlılığı emeğe bağlı olmadığı zaman söz konusudur. Örneğin: Hava, işlenmemiş toprak, doğal çayır ve otlaklar vs. * Bir şey, meta olamadan da, yararlı ve insan emeği ürünü olabilir. Gereksinimlerini kendi emeğinin ürünü ile doğrudan doğruya karşılayan kimse, gerçekte, kullanım-değeri yaratır, ama meta yaratmamıştır.

Bir ürünün meta olabilmesi için, kullanım-değeri olacağı başka bir kimseye, değişim yoluyla devredilmesi gerekir.

* Hiçbir şey, yararlı bir şey değilse, değere sahip olamaz. Yararsız bir şeydeki emek de yararsızdır ve emek sayılmaz ve bu yüzden değer yaratmaz.

**NARENCİYE ÜRETİMİNİ
ÖLDÜRDÜLER!**

Kuzey Kıbrıs egemenleri nihayet amaçlarına ulaştılar ve her şeye rağmen direnen narenciye üretimini ve üreticisini yenilgiye uğratıp, üretimi öldürdüler.

Yıllardır uyguladıkları acımasız soygun ve sömürü politikası, narenciye üretimini 1974'te bulunduğu noktadan, bırakınız ileriye götürmeyi, tam ters yönde son hızla ölüme götürmüştür. 1974'ten beri bu üretime hiçbir yatırım yapılmamıştır. Sulama suları tuzlanmış veya tükenmiştir. Yeni türlerin programlı bir şekilde yetiştirilmesi bir yana, elde kalan türler ve bahçeler de korunamamıştır. Cypfruvex Ltd. gibi büyük bir kuruluş iflas ettirilip, kapanma noktasına getirilmiştir.

Aralık ayına gelmiş olmamıza rağmen, büyük çoğunluğunun hasat edilmiş olması

gerekli limon ve grapefruit ürününün hemen hemen tümü hala daha ağaçlardadır. Egemenlerin sömürü politikasına uygun olarak elektrifiye, kimyevi gübreye, mazota, zirai ilaca vs. yapılan astronomik zamlarla ve Türk Lirası'nın enflasyonu üretim maliyetini üreticinin mali kapasitesinin üzerine çıkarmıştır. Birçok üretici bahçe bakımından vazgeçmiş, bahçesini terk etmiştir. Buna karşılık açıklanan ürün alım fiyatları maliyetlerin çok altındadır. Örneğin bu yıl, grapefruit için üretim maliyeti 12,000 TL/kg. olarak hesaplanmıştır. Cypfruvex'in verdiği fiyat ise, 1. sınıf 9,000 TL/kg., 2. sınıf 5,000 kg. Yani kesim ücreti de düştükten sonra brüt ortalama fat 5,000 TL/kg. civarındadır. Bu ürün fiyatlarıyla üretim yapılmasının hiçbir ekonomik açıklaması olamaz.

Egemenler sadece üretimi değil, Kuzey Kıbrıs'ın en büyük işletmelerinden biri olan Cypfruvex Ltd.'i

de yıllardır bir arpalık gibi kullanarak batırmışlardır. Geçtiğimiz yılın ürün bedellerini ve diğer ücretleri borçla, harçla ancak geçtiğimiz aylarda ödeyebilmiştir. Bu yıl, Güzelyurt'taki merkez paketleme evi, "Narin" dışında, tüm diğer paketleme evleri haraç-mezat "ihale" yoluyla veya "borçlarına karşılık" peşkeş çekilmiştir.

Bu sezon ise, Cypfruvex, kapasite ve nakit sıkıntısı nedeniyle düzenli alım yapamamaktadır. Hasat sezonu tam bir belirsizlik ve kaos ile başlamıştır, daha doğrusu başlayamamıştır. 25/11/1996 tarihinde kesim ekipleri egemenlerin kendilerinden aldığı haracı protesto etmek amacıyla grev eylemine başlamışlardır. Narenciye sektörü, üreticisi, işçisi, hasat işçisi, kamyoncusuyla tümünden bir sektör olarak yok olmaya doğru sürüklenmektedir.

Üretimi dışlayan ve tamamen asalak ve muhtaç bir toplum yaratmak amacıyla olan ve tamamen T.C.'ne bağımlı olan bugünkü mevcut komprador kapitalist sistem içerisinde soruna çözüm bulmak, üretimi yeniden canlandırmak, sektörü kalkındırmak olası değildir. Çünkü, egemenlerin kesinlikle uygulamayı reddettikleri üretim politikası olmadan narenciye sorunu çözülemez. Sorunun çözümü, üretimin pazarlayan da olması gerektiği ilkesinde yatmaktadır. Cypfruvex şirketi ve tesisleri, Sunzest'te (Menar olayı) olduğu gibi "özelleştirme" adı altında peşkeş çekilme tehlikesi ile karşı karşıyadır.

Ancak, Cypfruvex üreticinin malıdır, halkın malıdır, üreticinin, işçinin alın terinin üzerinde kurulmuştur. Bu bakımdan Cypfruvex derhal gerçek sahiplerine, üreticilere devredilmelidir. İkinci olarak da, egemenler, kirli ellerini üreticinin cebinden çekmelidirler. Üretime yönelik elektrik, mazot fiyatları düşürülmelidir. Kimyevi gübreden alınan haraç kaldırılmalıdır. Zirai ilaç, yedek parça gibi girdilere uygulanan gümrük ve fonlar kaldırılmalıdır.

Tüm girdilerden KDV ve diğer vergiler kaldırılmalıdır. Kredi faizleri 0.645'in de altına düşürülmeli ve üreticiye uzun vadeli kullanım ve yatırım kredileri sağlanmalıdır. Ürün ihracı esnasında tartı parası, liman ücreti, tarım sigortası vs. adı altında alınan haraçlar kaldırılmalıdır. Aksi takdirde narenciye üretiminin tekrar yaşama dönmesi olası değildir.

Anka Kuşu... (13'ten devam)

3-Kıbrıs Türkü'nün ulusal bağımsızlığını "Anavatan"ına rağmen savunmak mı?

Tıpkı Amerikan Milliyetçiliği gibi, gerektiğinde "Anavatan"ı İngiltere'den ayrı bir varlık olarak ortaya çıkması ve İngiliz Milliyetçiliği ile Amerikan

Milliyetçiliği arasında "Anavatan"-"Yavruvatan" ilişkisinin son bulmasını, Kıbrıs Türk Milliyetçiliğinden anladığımız, Sayın Denктаş?

Ne gezer? Sizler, artık, zamanın Amerikan, Avusturalya v.s. milliyetçileri kadar bile olsa Kıbrıs Türk Milliyetçisi olamazsınız Sayın Denктаş.

Bunu kendi ağızımızla söylüyorsunuz:

"Kıbrıs Türk Milliyetçiliği", Türk Milliyetçiliğini reddedmez. Tam aksine, gönül ve ruhu ile Türk Milliyetçiliğine ve onun ifade ettiği tüm değerlere sahip çıkar " (Kıbrıs, 24 Eylül 1996)

Evet, Sayın Denктаş sizin de dediğiniz gibi aslında Kıbrıs Türk Milliyetçiliği, Türk Milliyetçiliğinin "yavrusu"dur.

Biz sizin Kıbrıs Türk Milliyetçiliği "türkü"nüzen nendenlerini gayet iyi anlıyoruz. Zaten inkar da edemiyorsunuz ve diyorsunuz ki; "Anavatan, Millet, Bayrak, Vatan ve ordu" söylemi ile somutlaşan Türk Milliyetçiliği artık halkı aldatmaya yetmiyor.

Bu derdinizi gayet iyi anlıyoruz. Bunun yanında, son yıllarda "Türkiye göndersin biz yiyelim" çarkının da düzenli işlememesine çare arayıp "biz de Kıbrıs Türk Milliyetçiliği yaparız ha!" Ürkek mesajını da vermeye çalışmanızı da anlıyoruz.

Anlayamadığımız, tüm bu sahte Kıbrıs Türk Milliyetçiliği "türkü"nüze karşı ülkücü faşistlerin size karşı takındığı tavidir. Sanki siz Türk Milliyetçiliğini reddediymüşsünüz gibi sizi "kınamaya" yeltenmelerini anlayamadık doğrusu.

Halbuki "eski kurt" babanız, sizi çok iyi anladığından, ona, karar alırken Kıbrıs Türkünün çıkarlarını ön plana almaz suçlaması getirmenize

rağmen, bunun için cilvesi olduğunu çok iyi bildiğinden ve aslında sizin milliyetçiliğiniz ile onun Türk Milliyetçiliği arasında zırnık kadar farkı

olmadığını adı gibi bildiğinden karşı çıkmamış, hatta size destek bile vermiştir.

Çünkü, burjuva dünyasında söylem hiçbirşey, amaç herşeydir...

Amaç, Kıbrıs Türk varlığını ortadan kaldırmak olduktan sonra, ha Türk Milliyetçiliği ile yapılmış, ha Kıbrıs Türk Milliyetçiliği ile, hiç bir şey farketmez.

Nasıl ki, soyadınız Denктаş olduğu müddetçe baba veya oğul olmanızın siyasette bir şey farketmemesi gibi...

KIBRIS SORUNU DOSYASI

(Baştarafı Sayfa 14'te)

imkanlarını yaratmıştır. Bu çözüm, Türkiye ve Yunanistan'ın Kıbrıs'ta etkinlik mücadelelerini, onları Garantör ülkeler ilan ederek ve onların askeri güçlerini adaya yerleştirerek kesin bir şekilde devreye sokmuştur. Türkiye-Yunanistan arasında ki ulusal sorunu (emperyalist yayılmacılık sorunu) Kıbrıs topraklarına yerleştirmiştir. Kıbrıslı Rumlarla Kıbrıslı Türkler arasındaki ulusal soruna bulunan çözüm ise, Kıbrıslı Rum burjuvazisi ve Kıbrıslı Türk burjuvazisi arasındaki güvensizliğin ilanından başka hiç bir anlam taşımayan ve sözde ulusal hakları tanımak amacıyla devletin her bir ktr, n da ulusal dengeler oluşturularak kurulan ortak Kıbrıs Cumhuriyetinden, pratik işlemeziği bariz bu Cumhuriyet müsvettesinden ibarettir. Yani Kıbrıs'ta ulusal sorunun bu dönemde ki ele alınışı ve sonuçlanışı yöntemleri dünya burjuvazisinin ulusal sorunu çözmedeki yeteneksizliğinin, basiretsizliğinin, uluslara reva gördüğü rezilliğin tipik bir örneğidir. Burjuvazinin ÇÖZÜMÜ işte böyle bir şeydir. Yani ÇÖZÜMSÜZLÜK. 1960 Antlaşması. işte size burjuvazinin ulusal sorunun çözümünde iflas ettiğinin bir ispatı. Kıbrıs Cumhuriyetinin, İngiliz, Türkiye, Yunanistan burjuvazilerinin teminatı altında olan bu Cumhuriyetin 1960-74 arası tarihi ise, bu bayların teminatlarının Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk emekçileri açısından katliam anlamına geldiğinin açık ispatıdır. Bu tarih, Kıbrıslı Rumlarla,

Türklerin karşılıklı birbirlerini katletmelerinin, Türkiye ve Yunanistan'ın Kıbrıs'a askeri ve diplomatik müdahalelerinin, İngilterenin tüm bu ulusal çatışmalar sayesinde Kıbrıs'taki egemenliğini sürdürmesinin, ABD'nin de Kıbrıs'tan askeri çıkarlar elde etmesinin tarihidir. Bu tarih, İngiliz, ABD, Türk, Yunan, Kıbrıslı Rum, Kıbrıslı Türk burjuvalarının ulusal sorunun çözümünden tamamen hileli müflis çıktıklarının en bariz ispatıdır. Bu nedenledir ki Kıbrıs, burjuva dünyada ulusal sorunun ele alınışı tarzlarının ve burjuva çözüm(yani çözümsüzlük) tarzlarının mükemmel bir aynasıdır. Uluslarını seven, ulusunu düşünen Kıbrıs'a baksın ve dersini çıkarsın. Ulusal sonunun çözümünde burjuvazinin nefesi tükenmiştir. O sorun çözücü değil, sorun yaratıcıdır. Başka bir şey yapma yeteneği de kalmamıştır. Ulusal sorunu çözmek isteyen burjuvazi sorununun da çözmek zorundadır. Bu işin başka yolu kalmamıştır. Kıbrıs böyle diyor.

1974 ÇÖZÜM MÜYDÜ?

Şimdiye kadar sergilenen tarih dersi, bunlardan çıkarılması gereken dersler yetmedi mi? O halde devam ediniz. Yunanistan güdümlü 1974 EOKA darbesi ve peşinden gelen Türk müdahalesiyle adanın nüfusu etnik temelde birbirinden ayrılmıştır. Bu faşist Yunan darbesi ve "Türk barış hareketi" sırasında eza, cefa, katliam, göç, vb. Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk işçi ve emekçilerin alışıla gelmiş yol arkadaşları olmuştur. Burjuva Dünyada ulusal sorunun en radikal çözüm şekli her ne kadar "büyük" güçlere bağımlı bile olsalar, her ne kadar birbirinin boğazına sarılmaya hazır da olsalar, her ne kadar kendi azınlıklarını boğazlasalar da ulusal devletler kurmaktan geçer. Burjuvazinin dünyasında bundan radikal tedbir yoktur. O zaman şu soru akla geliyor. Madem ki 1974 operasyonları sonucu Kıbrıs'ın ulusal guruplarını Kıbrıs'ın iki kesiminde

birbirinden ayırdılar, ana hattıyla etnik olarak homejen toprak parçaları oluşturdular, o halde neden Kıbrıs'taki ulusal sorunun cephelelerinden biri olan Kıbrıslı Rumlarla Kıbrıslı Türkler arasındaki ulusal sorunu iki sözde bağımsız devlet oluşturarak çözümüyorlar? Hele hele KKTC de ilan edildikten sonra. Kıbrıs sorununu çözmek isteyen, bu konuda bir siyaset geliştirmek isteyen her kes bu soruyu sormalıdır. Bu sorunun cevabı da gayet basittir. Kıbrıs'ta ulusal sorun cephesi sadece bu sorundan ibaret değil de ondan. Her hangi bir çözüm Kıbrıs'taki ulusal sorunun daha önce değiştiğimiz iki cephesinin, Kıbrıs'taki İngiliz emperyalist amaçlarıyla, Türkiye-Yunanistan emperyalist amaçları cephesinin de burjuva çerçevede tatminini becerebilmelidir. Bu kadaryla da kalmıyor. Arkalarda ABD'nin Kıbrıs'taki çıkarları da durmakta. Son dönemler, bilindiği gibi Avrupa Birliği de devreye girmiş durumdadır. Kıbrıs'ta ulusal sorunun üç cephesi var: İngiltere-Kıbrıs cephesi; Türkiye- Yunanistan cephesi ve Kıbrıslı Rum-Kıbrıslı Türk cephesi. Kıbrıs'ta ulusal sorunun üç cephesi var ama o, bu cephelelerin içerdiği unsurlardan da çok bilinmez içeren bir denklemdir. Cephelelerin unsurları dışında Avrupa Birliği ve ABD de, (ve başkaları da) bu denklemin bilinmezleri arasındadır.

Dolayısıyla Kıbrıs sorununa burjuva çerçevede önerilecek her çözüm tüm bu ulusal sorun cephelelerine burjuva çerçevede bir çözüm bulmak ve tüm bu çok bilinmezli denklemin bilinmezlerini tatmin etmek zorundadır. Bu şartlar da da, burjuvazinin ulusal soruna getirebileceği en radikal çözüm olarak yukarıda değinilen türden ulusal devletler kurma tasarımı, Kıbrıs somutunda Kıbrısın ikiye bölünüp Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk devletleri kurulması çözümü gerçekleştirilememektedir, çünkü bu sorundan çıkarılan herkesi, bu çok bilinmezli denklemin tüm bilinmezlerini tatmin edecek bir çözüm üretmek deveye hendeği atlatmaktan da zor olmaktadır. Burjuva dünyada çıkarlar sorunu güç sorunu, son tahlilde de askeri güç sorunudur. Gücün kadar konuşursun. Her bir çözüm, ele alınan soruna ilgili olan burjuva güçlerin gücüne bağıntılı olarak, onların güçler dengesine uygun olarak bulunur. Tüm bunları dikkate alırsak, burjuva dünyanın, emperyalist sistemin dünkü ve bugünkü şartlarında, Kıbrıs'ın bugünkü somut konumunun, bu sistemin üretebileceği tek çözüm olduğu görülecektir: Herşeyin askıda kaldığı ama herkesinde bildiğini okuduğu ve dengeleri kendi lehine değiştirmek için hummalı bir çaba içinde olduğu bir konum. işte size çözüm. Yunanistan-Türkiye karşılıklı silahlanıyor ve birbirlerini deniyor, Kıbrısın Kuzeyi ve Güneyi her geçen gün daha da modern ve daha da çok silahlandırılıyor. İngiltere "iyi ediyorsunuz, aynen öyle yapmalısınız ama isterseniz silahsızlanın biz sizin savunmanızı üstleniriz" deyip ellerini zevkle oğuşturuyor ve üslerin üstünde oturuyor. ABD göstermelik sorun çözmeye çalışıp Rum asıllı Amerikalıları oy alıyor ve Kıbrıs'tan istediğini elde ediyor. vb. Yani karşımızda Kıbrıs'ta ulusal sorunun Kıbrıs Cumhuriyeti sonrası, 1974'te oluşturulmuş yeni bir çözüm şekli, Kıbrıs'ta ulusal sorunu emperyalizmin yeni bir çözüm şekli durmaktadır. Alan memnun, veren memnun, memnun olmayanın da oflayıp puflamaktan, kendisine destek olacak "büyük" devletler aramaktan, ve tabii ki "birazıcık daha" silahlanarak yeni savaşlar ve katliamlar hazırlamaktan başka yapabileceği bir şey yok. Mevcut durum: işte size bugünün şartlarında Kıbrıs'taki ulusal soruna bulunmuş bir burjuva çözüm. işte size burjuvazinin ulusal sorunun çözümünde iflas ettiğinin bir başka ispatı daha.

"Anavatanla Birlik sloganı kendi başına ne devrimci ne de karşı devrimcidir. Bu sloganın karakterini birleşilmek istenen ülkenin (Anavatanın) konumu belirler.

SÜRECEK.

İNER YAYINLARI

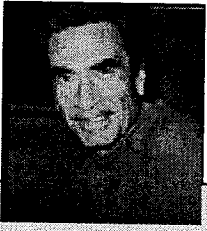
Ankara cad. Fahrettin Kerim Gökay Vakfı İşhanı No: 31/51Cağaloğlu-İstanbul Tel: 519 16 16

• SEÇME ESERLER	V. İ. Lenin	Cilt 1	I. Rus Devrimi'nin Ön Koşulları 1894-1899.....	750.000
• SEÇME ESERLER	V. İ. Lenin	Cilt 2	Bolşevik Parti için Mücadele 1900-1904.....	750.000
• SEÇME ESERLER	V. İ. Lenin	Cilt 3	1905-1907 Devrimi.....	800.000
• SEÇME ESERLER	V. İ. Lenin	Cilt 4	Gerçelik ve Yeniden Yükseliş Yılları 1908-1914.....	650.000
• SEÇME ESERLER	V. İ. Lenin	Cilt 5	Emperyalizm ve Emperyalist Dünya Savaşı 1915-1917.....	650.000
• SEÇME ESERLER	V. İ. Lenin	Cilt 6	Devrim Yılı 1917.....	950.000
• SEÇME ESERLER	V. İ. Lenin	Cilt 7	Devlet Öğretisi ve Parti'nin Görevleri.....	750.000
• MATERYALİZM VE AMPİRİOKRİTİZİZM (2 Cilt Birarada)	V. İ. Lenin (2. Baskı)			750.000
• KIR YOKSULLARINA! V. İ. Lenin				200.000
• NE YAPMALI? V. İ. Lenin				330.000
• BİR ADIM İLERİ İKİ ADIM GERİ V. İ. Lenin				410.000
• DEMOKRATİK DEVRİMDE SOSYAL DEMOKRASİNİN İKİ TAKTİĞİ V. İ. Lenin				260.000
• EMPERYALİZM V. İ. Lenin				250.000
• DEVLET VE DEVRİM V. İ. Lenin				300.000
• PROLETER DEVRİM VE DÖNEK KAUTSKY V. İ. Lenin				400.000
• "HALKIN DOŞTLARI" KİMLERDİR? Ve Sosyal-Demokralara Karşı Nasıl Mücadele Ederler? V. İ. Lenin				400.000
• "SOL RADİKALİZM" KOMÜNİZMDE ÇOCUKLUK HASTALIĞI V. İ. Lenin				270.000

• LENİNİZM DİZİSİ (SSCB'ndeki Yabancı İşçiler Yayınevi Kooperatifi)				280.000
• LENİNİZM NEDİR? 1. Döfter (2. Baskı)				280.000
• PROLETER DEVRİMİN TEORİSİ 2. Döfter (2. Baskı)				210.000
• PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ 3. Döfter (2. Baskı)				280.000
• SOSYALİST İNŞANIN ZAFERİ UĞRUNA MÜCADELE 4. Döfter				320.000
• TARIM VE KÖYLÜ SORUNU 5. Döfter (2. Baskı)				370.000
• ULUSAL SORUN VE SÖMÜRGE SORUNU 6. Döfter (2. Baskı)				210.000
• PROLETER DEVRİMİN STRATEJİSİ VE TAKTİĞİ 7. Döfter				

• ESERLER Stalin	Cilt: 1	1901—1907 (2. Baskı)	500.000
• ESERLER Stalin	Cilt: 2	1907—1913	500.000
• ESERLER Stalin	Cilt: 3	1917	500.000
• ESERLER Stalin	Cilt: 4	1917—1920	560.000
• ESERLER Stalin	Cilt: 5	1921—1923	500.000
• ESERLER Stalin	Cilt: 6	1924	500.000
• ESERLER Stalin	Cilt: 7	1925	500.000
• ESERLER Stalin	Cilt: 8	Ocak—Kasım 1926	500.000
• ESERLER Stalin	Cilt: 9	Aralık 1926-Temmuz 1927	500.000
• ESERLER Stalin	Cilt: 10	Ağustos-Aralık 1927	500.000
• ESERLER Stalin	Cilt: 11	1928 - Mart 1929	500.000
• ESERLER Stalin	Cilt: 12	Nisan 1929 - Haziran 1930	500.000
• ESERLER Stalin	Cilt: 13	Temmuz 1930-Ocak 1934	500.000
• ESERLER Stalin	Cilt: 14	Şubat 1934-Nisan 1945	560.000
• ESERLER Stalin	Cilt: 15	[SBKP(B) TARİHİ] 1935	560.000
• ESERLER Stalin	Cilt: 16	Mayıs 1945- Aralık 1952	130.000
• DİYALEKTİK VE TARİHİ MATERYALİZM J. V. Stalin (2. Baskı)			210.000
• SBKP(B)'DEKİ SAĞ SAPMA ÜZERİNE J. V. Stalin			500.000
• MUHALEFET ÜZERİNE Stalin Cilt 1		1921—Kasım 1926	500.000
• MUHALEFET ÜZERİNE Stalin Cilt 2		Kasım 1926—1927	220.000
• RKP(B) XII ve XIII PARTİ KONGRE RAPORLARI			320.000
• SBKP(B) XIV ve XV. PARTİ KONGRE RAPORLARI			430.000
• SBKP(B) XVI. XVII. VE XVIII. PARTİ KONGRE RAPORLARI			430.000
• XIX. ve XX. PARTİ KONGRE RAPORLARI Malenkov-Kruşçev			350.000
• TARİH ÇARPITICILARI SSCB Enf. Bürosu-Stalin			220.000
• FAŞİZM VE İŞÇİ SINIFI G. Dimitrov			660.000
• POLİTİK EKONOMİ Ders Kitabı Cilt: I (1955) (2. Baskı)			600.000
• POLİTİK EKONOMİ Ders Kitabı Cilt: II (1955)			300.000
• SENDİKALAR ÜZERİNE I MUHAREBE OLARAK GREV Losovsky (2. Baskı)			400.000
• SENDİKALAR ÜZERİNE II MARX VE SENDİKALAR Losovsky (2. Baskı)			300.000
• SENDİKALAR ÜZERİNE III Devrimci Sendika Hareketinin Örgütsel Görevleri Losovsky			330.000
• ÖRGÜTLENME ÜZERİNE Lenin—Stalin (4. Baskı)			750.000
• KADIN VE SOSYALİZM A. Bebel (Tam Metin) (2. Baskı)			520.000
• KADIN SORUNU ÜZERİNE MELS-Komintern ve C. Zetkin (4. Baskı)			400.000
• KADIN SORUNU ÜZERİNE SEÇME YAZILAR C. Zetkin (3. Baskı)			700.000
• LENİN'DEN ANILAR N. Krupskaya (3 Kitap Birarada) (2. Baskı)			700.000
• İŞTE LENİN N. Krupskaya			700.000
• BİRÇOK HAYAT YAŞADIM A. Kollontai (Otobiyografik) 2. Baskı			440.000
• TOPRAĞIN KIZI Agnes Smedley			440.000
• ÇİN HALKININ SAVAŞI Agnes Smedley			850.000
• POLEMİK (1963) (Dokuz Yorum)			210.000
• PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜN TARİHSEL DENEYİMLERİ			310.000
• FRANSIZ DEVRİMİNİN KISA TARİHİ A. Soboul			220.000
• ANTI-SEMITİZM ve YAHUDİ SORUNU İ. Rennap			460.000
• YAHUDİLİĞİN ÇÖKÜŞÜ Otto Heller			350.000
• SELAM YAŞAM ATEŞİ Nikolai Ostrovski			600.000
• DEVRİM YILLARI -1905- S. Mstislavski (Tarihi Roman) (2. Baskı)			450.000
• ÜYE MİSİN? ... ÜYE MİYDİN? H. Keil			400.000
• ÖZGÜRLÜK P. Wahiöö (Roman)			500.000
• BRECHT'İN LAİ-TU'SU R. Berlau (Der. H. Bunge) (Biyografik)			450.000
• KILLARI YOLUNMUŞ MAYMUN Güney Dal (Roman)			

İsteme Adresi: KIVILCIM YAYINCILIK Bekiroğlu İşhanı 10 Müftü Ziyai Sokak Tel.: 2282293

OLAYLAR VE GERÇEKLER...

ARİF H. TAHSİN

BİR AÇIK OTURUM VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

İkinci Dünya Savaşının sonuna gelirken, Stalin'le Churchill arasında, Yalta'da bir anlaşma yapıldığını, 1973'de İngiltere'de açıklanan belgelerden biliyoruz.

Yalta Antlaşması şöyle: Polonya tamamıyla Sovyetler Birliği nüfuz bölgesinde olacaktı. Romanya %90 Sovyetler'in, %10 İngiltere'nin.

Bulgaristan'da %75 Sovyet, %25 İngiliz Nüfuzu. Yugoslavya ve Maceristan'da %50.şer Yunanistan'da %90 İngiliz, %10 Sovyet. Akdenizin tümü İngiliz egemenliğinde olacaktı.

Churchill bu konuda şöyle yazar: sözlerim kendisine çevrilirken ben de bir kağıt parçasına paylaşım oranlarını yazdım. Kağıdı Stalin'e doğru sürdüm. O da bu sırada sözlerimin çevirisini dinlemişti. Çok kısa bir bekleme oldu. Sonra mavi kalemini alıp, kağıdın üzerine büyük bir işaret çizdi ve bize geri gönderdi. Her şey oturmak için geçecek kadar kısa bir süre içinde çözülüp bitmişti. Kalemle işaretlenen kağıt, masanın orta yerinde duruyordu. En sonunda ben, bu anlaşmalarla milyonlarca insanın kaderini, çizmiş oluyoruz, bu biraz onlarla alay etmek olmaz mı acaba?

İsterseniz yakıp atalım kağıdı dedim. Hayır, saklayın, dedi Stalin. Türkiye'nin İngiltere'nin nüfuz bölgesi olması, Casablanca'da Churchill ile Roosevelt arasında kararlaştırılır.

Doğan Avcıoğlu olayı, Milli Kurtuluş Tarihi adlı eserinin 4.cilt 1543. sayfasında o şöyle anlatır: Yun Papen kaygılanır. Türk Dışişleri Bakanı

Menemencioğlu'na Casablanca'da Türkiye'nin İngiliz nüfuz alanına konduğundan şüphelendiğini söyler. Menemencioğlu, şu karşılığı verir:

"- Tamamen böyle oldu. Türkiye, tamamen İngiliz nüfuz alanı içindedir..."

Not: Daha geniş bir bilgi için Doğan Avcıoğlu'nun 4.cildi iyi bir kaynaktır.

Birde şunu biliriz: Yunan Partizanlarının direnişini kıran ve özgür Yunanistan geçici hükümetini yıkanların İngilizlerle Amerikalıların olduğunu.

Yani, Yunanistan'ın Sovyetler'in yönetim ve denetimine geçmesini önleyen Churchill ile Stalin arasında varolan anlaşmadır.

Tüm bu bilgilere rağmen, olaylar karşısında, genelde, doğru saptamayı yapmamız, kolay kolay mümkün olmuyor.

Propaganda bombardımanı, genellikle, gözümüzdeki merteği görmemize engel oluyor.

Türkiye'yi Kıbrıs işine İngiltere'nin çeke çeke soktuğunu biliriz de, Yunanistan'ın kendiliğinden bu işe bulaştığını sanınız.

Rahmetli Faiz Kaymak, Kıbrıs'lı Türklerin dış ilişkilerini bir süre yürüten kişi olarak, İngiltere ile, Türkiye ile olan ilişkileri hem yazılı, hem de sözlü olarak aktardığı için, Kıbrıs sorununa Türkiye'nin nasıl çekildiğini biliriz de, birisi çıkıp ta "Yunanistan da kendi girmedi sokuldu bu işe" diyene kadar farkedemedik. Oysa Yunanistan'ın kendi aklıyla, yukarıda belirttiğimiz ilişkiler, İngiltere'ye karşı, Kıbrıs'ta silahlı bir direnişi örgütlemesi mümkün müydü?

16 Kasım 1996 akşamı Saman Yolu T.V.'sinde gerçekleştirilen ve 17 Kasım sabahına sarkan Kıbrıs konusuna ilişkin açık oturumu bilmem izlediniz mi?

Konuşmacılar arasında Erol Mütercimler adında birisi de vardı. Şu ana kadar kim olduğunu bilmiyorum. Ama, yukarıda dediklerimi bana dedirten, işte bu Sn. Erol Mütercimlerdir.

Yunanistan'ın da Türkiye'nin de başına bu derdi açanın emperyalizm olduğunu, andığım açık oturumda, Erol Mütercimler koydu ortaya...

"Neden bu açık oturuma gerek Türkiye'den, gerek Kıbrıs'tan resmi görüşe de karşı olanlar da çağırılmadı?" diyenlerden değiliz.

Neden çağırıldılar yani?

Bu memleketin ahali kesimi, bu memleketin solcusu, bu memleketin demokrati, bu memleketin aydını, bu memleketin işçisi-emekçisi adam olsun da kendi T.V.'sini kursun, kendi sesini duyursun dünyaya...

Bu kadar insanız, üçer-beşer kuruşla olur bu iş...

Bilirim, "solcuların anlaşması mümkün mü?" diyeceksiniz.

Doğru olabilir. Ama çaresi vardır. Her guruba bir saat ayırdınız mı mesele halledilir. Yoksa sağcının dediklerine tahammül eden solcular, kendileri gibi düşünmeyen solcuların dediklerine tahammül edemezler?

Yanışlara karşı doğrular, yalanlara karşı gerçekler başka türlü söylenemez, duyurulamaz bu memlekette. Bilelim artık bunu!

Her neyse...

Gelelim andığımız açık oturuma.

Mümkün olduğu kadar denemeler üzerinde duralım.

Taner Etkin, garanti ve ittifak andlaşmalarının Kıbrıs Cumhuriyeti'nin, Türkiye'ye girmeden, AB'ye girmesine izin vermediğini söyledi. Yeniden okudum bu andlaşmaları. Sn. Taner Etkin'in dedikleri yoktur. Aynı iddiayı Nazlı Ilıcak da ortaya attı. İkisine de Kıbrıs Cumhuriyeti Anayasasının ekleri olan, ama değiştirilmesi yasaklanmış maddelerden sayılan ittifak ve garanti andlaşmalarını bir kez daha okumalarını salık veririm.

Olmayarı varmış gibi iddia etmek ayıp oluyor da...

Taner Etkin, Lozan Andlaşması ile Ege ve Kıbrıs'ta bir denge kurulduğunu iddia etti ama, bu dengenin nasıl bir denge olduğunu söylemedi. 12

Ada'nın İtalyanlara, Kıbrıs'ın da İngilizlere verilmesi gerektiğini söylemeye çalışıyordu?

Bir de şu: Taner Etkin'e göre, ABD, "hukukun üstünlüğü" ilkesi çerçevesinde çözmek istiyor Kıbrıs meselesini. O nedenle Türk tarafı memnun...

O halde soruyoruz: Rum'un tapulu malını zorla almak, "hukukun üstünlüğü" ilkesi ile bağdaşır mı?

Bülent Ecevit'in görüşleri belli. İlle de Kıbrıs'ın Kuzeyini Türkiye'ye bağlayacak.

Birşey değil gücü yeterse bağlasın.

Ecevit'in dedikleri arasında en çok tuhafıma giden ne biliyorsunuz? Samson'un Türk cellatı olduğuna ilişkin sözleri.

Kaç Türk öldürdü bu Samson yahu? Bilen biri gelsin. Niye ısrarla bu "Samson" denen adam gözlerde büyütülmeye çalışılıyor? ne zaman adam yerine koydu Kıbrıs Türkü "Samson" denen adamı be efendiler?

Agah Oktay Güner, diğer dedikleri yanında, bir de şunu söyledi: Osmanlılar bir yeri işgal ettikleri zaman, oraya iskan edecekleri nüfuz hakkında çok dikkatli idiler. Oysa 1974 sonrasında, bu konuda, dikkatsiz davrandığı için, Kıbrıs'ın Kuzeyinde Kıbrıslılarla iskan ettirilen Türkiyeliler arasında sorunlar yaratılmıştır.

Osmanlıların Kıbrıs'ı işgal ettikleri zaman bu konuda ne kadar dikkatli davrandıklarını bilmek istermisiniz?

Kıbrıs Fethinin padişahı 2. Selim, Kıbrıs'a kimlerin sürgün edileceğini belirten fermanında, "her on haneden bir hane"ye ek olarak, bir de belirli suçları işleyenlerin Kıbrıs'a sürülmelerini emretmiştir. 22 Eylül 1572 tarihli fermana göre, Kıbrıs'a sürgünü gerektiren bazı suçlar şunlardır: Müzevirlik, şirretlik, gammadlık, yalancılık, zina, kız ifhal etmek, katil ve zanlılık, hırsız ve hırsız yatağı olmak, avarasız ve nüzul vergilerini ödememek, haramzadelik, deyyusluk, ana dövme, fahişelik etmek, mescidin halısını çalmak, camii şerifin civarında bulunan evine çengi cariyeye ile namahrem avrat getirip fiske işlemek, avratına livata etmek, oğlunun hatununu kullanmak, kızılbaş olmak.

Telefonla açık oturuma katılan baba Denktaş şunları da söyledi:

1- Makarios'un yerinde ben olsam, Kliridis'in yerinde ben olsam geriler miyim? niye gerileyim?

2- Karnı tok köpek olmaktansa, aç, başımız dik dolaşmayı tercih ederiz.

1- Gücsüz iken savunduğunu, güçlenince de savunan adamdır adam olan.

2- Hem karnı tok, hem de köpek olunmaz.

Hem aç, hem de başımız dik olamazsınız.

Siz karnı tok adamın köpeklik yaptığını gördünüz mü? Karnını siz doyurmuş olsanız bile eyvallah çekermi size?

Kaç tane aç gördünüz başı dik olan?

Bunlar lakırdıdır efendi, ve lakırdıyla doğru yere varıldığı görülmedi bu yerin üstünde.

İsmet Kotak kendi uslubu içerisinde Kıbrıs Türkü'nü Türkiye'nin yedirmedeğini ortaya koydu. Hem de rakamlarla. Kıbrıs'lı Türkler, bu durumda Türkiye'ye borçlu değil, Türkiye'den alacaklılardır. Kıbrıs'lı Türklerin tembel olmadığını da ortaya koydu Kotak.

Bravo Kotak'a! keşke Taner de, Paşa da, Kotak kadar, Kıbrıs'lı olduklarını hatırlayabilselerdi.

Kıbrıs Türkü'nün dini, bu açık oturumda da gündeme geldi. Zaman gazetesinin baş yazarı, "dini hayat canlandırılmalıdır" dedi.

Daha önce de söyledik. Yineliyelim: Denktaş'ın sayesinde 1974'den sonra Türkleştirildik. Belli ki sıra, sünnet edilmemize geldi.

İyi, güzel de, Türkiye'de, denemlere ve yazılanlara bakılırsa her şey yanlış. O nedenle çare aranıyor. Bu durumda, Türkiye'deki Türklük anlayışıyla, müslümanlık anlayışının Kıbrıs'takinden daha doğru olduğu sonucuna nereden varılıyor acaba?

İşin özeti:

1- Türkiye Atatürk'ten sonra, "tam bağımsız ve tarafsızlık" politikasını terketmiş, o nedenle emperyalizmin ağına düşmüştür. Ve, borçlandırılarak bağımlı hale getirilmiştir.

2- Kıbrıs meselesi Türkiye'ye de, Yunanistan'a da emperyalizmin dayatmasıdır.

3- Türkiye'nin Kıbrıs politikası yoktur. Ve bu yolda yapılanların tümü de yanlıştır.

4- Türkiye ciddi tehlikelerle karşı karşıyadır. Ve, dikkat edilmezse, sadece Kıbrıs değil, Türkiye'de kaybedilebilir.

5- Atina, İsrail, Erivan üçgenine dikkat edilmelidir.

6- Türkiye'nin Avrupa Birliğine alınması söz konusu değildir.

Not:

1- Marksist düşünce sistemini dışlayanlar doğruyu yakalayamazlar.

2- Komünist partinin olmadığı ülkede burjuva demokrasisi bile olamaz.

ABONE OLMAK İÇİN

İsim,

Soyisim:.....

Adres:.....

.....

Yıllık Abone Tutarı:

K.K.T.C: 700,000 TL.

T.C: 800,000 TL.

U.K: £10.

Not:

Banka makbuzu ile bu kuponu yandaki adrese gönderiniz.

Banka Hesabı:

Kıbrıs Türk Öğretmenler

Kooperatif Tasarruf Bankası

Hesap No: C 03413 - Güzeyurt

Adres:

Bekiroğlu İşhanı No. 10 Müftü

Ziyai Sok. Lefkoşa

Mersin 10 Türkiye

Merkez Tel: 228 2293

Tel-Fax: 0 (392) 714 4597

GERÇEK

SELİM KURTULUŞ

ÇİRPİNDİKÇA
BATIYORLAR

Son aylarda gerek Dünya’da gerekse Türkiye’de “temiz eller operasyonu” çığılığı yükselmektedir. Burjuvazi “kara para aklar” gibi sistemini aklamaya çalışıyor. Sömürü, hayvani saldırı, pislik kokuları ayyuka çıktı.

Peki neden bu pis kokular? Neden bu çürümüşlük? “Çağdaş, hümanist, hukuka saygılı” Batının bu hali neden? Faili belli cinayetler, devlet eli ile soygunlar, ölüm mangaları kurulması hep niçin? İşte İspanya’nın “sosyalist” Felipe Gonzales’inin faşist GAL örgütü ve yaptığı sayısız cinayetler ortada. İşte İtalya’nın GLADYO’su ve yaptıkları: Cinayet, yolsuzluk, rüşvet ve mafya devlet ilişkisinin en tepedeki görüntüsü. İşte Belçika’nın kokuşmuş hali: Fuhuş, yolsuzluk, cinayet ve kokuşmuşluk. İşte Kapitalist Batı’nın gerçek yüzü.

SİSTEM ÇİRPİNDİKÇA BATIYOR!

Kişî harcayarak çürümüşlüklerini örteceklerini sanıyorlar.

Yanıbaşımızdaki hani “hapşırıldığı zaman bizim nezle olduğumuz” TC var ya, işte orada da “temiz eller” teranesi gündeme sokulmaya çalışılıyor. “Susurluk kazası” ile Devlet, Mafya, Polis işbirliği tartışılıyor. Bu olgular bir kaza ile mi ortaya çıktı? Yoksa TC’nin Devlet aygıtını elinde tutanların bizzat mafya ve terörle ayakta durdukları gerçeği mi? İspanya’nın GAL’ı, İtalya’nın GLADYO’su varsa TC’nin de KONTRGERİLLASI var. BU terör örgütü bizzat devletin tepesinde duran ve çürümüşlüğü simgeleyen hainlerin kurup yönettiği bir örgüttür. Onbinlerce cinayet, saldırı gerçekleştirilen bu teşkilat, kumar, rüşvet, yolsuzluk v.s. ile haşır neşir olduğu ortadadır. Kürt Halkına ve Türk Emekçilerine “vatani koruma” uğruna kan kusturan bu cinayet çeteleri VATANLARINI HERGÜN SATAN HAINLERDİR:

Pislik kokuları ayyuka çıktı. Sistem Kontrgerillanın bir ferdi olan Mehmet Ağar’ı kurban vererek pislige kolonya serpiştirmektedir. Gerçek olan Türkiye Halkı bu sistemi ve bu sistemi ayakta tutmaya çalışanları ergeç layık olduğu tarih çöplüğünü yollayacaktır. Bunu çok iyi bilen Demirel “Sakin ha bu pislighi devlete yüklemeyin. Devleti yıpratmayın” diyor. Kimin devletini Sn. Demirel?

Ülkemizde de faili belli cinayetler, saldırılar, yolsuzluklar, uyuşturucu ticareti v.s. acaba kimin kontrolundadır? “Başçavuşlar” acaba hangi yetkiyle sivil memur tutuklar, şöforlere yol ortasında silah çeker, St. Barnabası basar.

Kapitalist Sistem tüm Dünya ölçeğinde iyice çürümüştür. Kelimenin tam anlamıyla her türlü pislik tüm ülkeleri sarmıştır.

ÇİRPİNDİKÇA BATIYORLAR! BU PİSLİĞİ ANCAK PROLETARYA’NIN ÖNDERLİĞİNDE YOKSUL HALK YİĞİNLARİ TEMİZLER.

SOSYALİZM
MÜCADELESİNDE
DEVİRİMCİ KILAVUZ

TOPLUMLAR TARİHİ

-8-

Toplumsal üretici güçleriyle uzlaşmaz çelişkiler içerisinde olan kapitalist üretim ilişkileri kapitalist mülkiyet yerine sosyalist mülkiyeti koyacak bir devrime gebe dir. Çünkü üretimin toplumsal niteliği, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetini gerektirir. Bu nesnel zorunluluktan hareketle proletarya önderliğindeki emekçiler siyasal egemenliği devrim yoluyla burjuvaziden alarak bütün üretim araçlarını kendi elinde merkezileştirecek (toplumsallaştıracak) ve eski üretim ilişkilerini ortadan kaldıracaktır.

Proleter devrimin hedefi, eski devrimlerde olduğu gibi, bir sömürü biçimi yerine başka sömürü biçimini koymak değil, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin yerine toplumsal mülkiyeti geçirmek, hertürlü sömürüyü ortadan kaldırıp üretimi yeniden örgütlemek ve yaşamın bütün alanlarında köklü değişiklikler yapmaktır.

Sosyalizm-öncesi sistemlerde, devrimci değişiklikler, daha önce oluşmuş bulunan yeni üretim ilişkilerini sağlamlaştırıyordu. Sosyalist üretim ilişkileri, özel mülkiyete dayanan burjuva toplumun bağrında büyüüp gelişemediğinden, proletarya, iktidarını kurmak ve sosyalist ekonomiyi inşa etmek zorundadır. Sosyalist toplumun kapitalist toplumun yerine geçmesi, her ülkede devrimci bir geçiş dönemini gerektirir.

Bu dönem, proletarya iktidarının kurulması ve bellibaşlı üretim araçlarının sosyalist ulusallaştırılmasıyla başlar, sosyalist toplumun kuruluşu tamamlandığı zaman son bulur.

SOSYALİST
ULUSALLAŞTIRMA

Sosyalist devrimlerden elde edilen deneyimlere göre, bütün büyük sanayi ve ticaret işletmeleri, bellibaşlı ulaştırma araçları, PTT, özel bir öneme sahip ürünler üreten, ya da bir ürünün tek üreticisi olan bazı orta ve küçük işletmeler ulusallaştırılırlar ve sosyalist devlet tarafından temsil edilen proletaryanın mülkiyeti durumuna gelir. Bellibaşlı üretim araçlarının proletaryanın mülkü olmasıyla birlikte, toprakların, toprakaltının, suların hepsi ya da yalnızca bir bölümü, ormanların önemli bir bölümü, özel ve toplumsal konutların bir bölümü, yönetsel yapılar, bellibaşlı bilim, öğretim, sağlık ve günlük hizmet kurum ve işletmeler de ulusallaştırılır.

Proleter devletin mülkü

PROLETARYA
DİKTATÖRLÜĞÜ
SÖMÜRÜYE SON VERECEK

durumuna gelen bellibaşlı üretim araçlarının ulusallaştırılması sosyalist devrimin nesnel olarak kaçınılmaz bir önlemidir. Bu önlem, sosyalizmin kuruluşu yoluna girmiş bütün ülkelere özgü bir önlemdir, çünkü bellibaşlı üretim araçlarının özel mülkiyetinin varolduğu yerde, sosyalizm sözkonusu edilemez.

Üretim araçlarının sosyalist ulusallaştırılması, kapitalizm koşulları içindeki ulusallaştırmadan ilkeleri bakımından ayrılır çünkü, ulusallaştırmanın sınıf niteliği, siyasal iktidarın niteliği tarafından belirlenir. Devlet iktidarı, sömürücü sınıfların elindeyse, bazı sınıai işletme kategorilerlerinin ulusallaştırılması üretim ilişkilerinin niteliğinde hiçbir değişiklik meydana getirmeyeceğinden, işçiler sömürülmeye, kapitalistler de sömürmeye devam eder. Ancak devlet iktidarı proletaryanın elinde bulunduğu zaman, toplumsal mülkiyet, üretimin kapitalist niteliğini ve sömürüyü ortadan kaldırır.

Sosyalist ulusallaştırma, burjuvaziye ve büyük toprak sahiplerine ait bulunan üretim araçlarını kapsamına alır. Ne var ki kapitalist toplum bu iki sömürücü sınıftan başka, ekonomileri bireysel çalışma üzerine kurulu, köylü ya da zanaatçı, çok sayıda küçük üreticiyi de içerir, bunlar da üretim araçlarına sahiptirler. Sosyalizmin kuruluş görevi, üretim araçlarının bu bölümünün de toplumsallaştırılmasını gerektirir.

Bu devrimci önlem, burjuvaya ve büyük toprak sahipleri mülkiyetine karşı kullanılan yöntemleri kullanarak uygulanamaz çünkü küçük üreticiler, temel çıkarları işçi sınıfının temel çıkarları ile örtüşen emekçilerdir. Sorunun çözümü onları, hiçbir zaman işçi sınıfı ile emekçi köylülüğün sıkı iktisadi ve siyasal ittifakından uzaklaştırmamalıdır. Sosyalist dönüşümlerin en hızlı bir biçimde gerçekleşmesi bütün toprakların ulusallaştırılmasına bağlıdır. Fakat toprağın özel mülkiyeti geleneklerinin henüz güçlü bulunduğu ülkelerde, toprağın ulusallaştırılmasından sonra önemli bir bölümünün köylülüğün ömür boyu ve parasız kullanımına bırakılması da uygulanan yöntemlerden biridir.

SOSYALİST SANAYİLEŞME

Siyasal iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesinden sonra, özellikle yeterince maddi ve teknik temele sahip olmayan ülkelerde geçmişin mirası olan iktisadi geriliği sosyalist sanayileşme ile giderir.

Sosyalist sanayileşme ile kapitalist sanayileşme arasında bir ilke ayrımı vardır. Kapitalist sanayileşmenin amacı maximum kar elde etmek, dolayısıyla sınıfsal konumlarını daha da güçlendirmektir. Kapitalist sanayileşme emek ve sermaye arasındaki çelişkilerin daha belirginleşmesini sağlarken ülkelerin eşitsiz iktisadi gelişmesi

nedeniyle, iktisadi bakımdan güçsüz devletlerin daha gelişmiş devletler karşısındaki bağımlılığını sürdürüp götürür ve böylece kapitalist ülkeler arasında çelişkiler doğurur.

Sosyalist sanayileşme, ülkenin üretici güçlerinin gelişmesine katkıda bulunur, halkın yaşam düzeyini yükseltir. İyice sanayileşmiş sosyalist ülkeler, sosyalizmi kuran diğer ülkelere yardım eder ve böylece sanayileşme sürecini hızlandırır.

Sosyalist üretim tarzının kurulması, büyük tarımı da içerir. Devlet sektöründe, bu sorun, ulusallaştırılmış topraklar üzerinde, yüksek derecede makineleştirilmiş büyük tarımsal işletmelerin (sovhozların) kurulmasıyla çözülebilir, fakat küçük kırsal üreticiler kendilerini yoksulluktan kurtarmada yetersiz olduklarından büyük makineli üretime geçiş daha karmaşık bir nitelik kazanır. Çünkü bu işletmeler ne makine kullanabilir, ne de bilimin yeni verilerinden yararlanabilirler.

Bu sorunların çözümü için Lenin kooperatif planını önerir. Buna göre, köylülerin sosyalist tipte büyük tarımsal işletmelere katılmasını sağlamak bakımından, kooperasyon en uygun biçimdir. Fakat bu iş derece derece ve köylülüğün özgür onayı ile gerçekleşmelidir.

Kapitalizmden sosyalizme geçiş dönemi, sosyalizmin kurulması, sosyalist üretim tarzının tek başına egemen bir duruma gelmesiyle tamamlanır.

Sosyalizmin kuruluş deneyimleri gösterir ki, koşullar, biçimler, yöntemler, kapitalizmden sosyalizme geçiş ne kadar farklı olursa olsun;

1. Kapitalist mülkiyetin kaldırılması, küçük meta üretimi üzerine dayalı mülkiyet biçiminin dönüşümü ve devlet mülkiyeti ile kooperatif mülkiyet olarak, sosyalist mülkiyetin iki biçimi altında kurulması.

2. İnsanın insan tarafından sömürülmesini ortadan kaldırarak sosyalist üretim ilişkilerinin kurulması.

3. Emegın nicelik ve niteliğine göre bölüşüm biçiminin uygulanması.

4. Anarşi ve rekabetin ortadan kaldırılması ve ulusal ekonominin planlı yönetimine geçilmesidir.

Kültürel devrim, sosyalist üretim tarzının kurulmasına eşlik eder. Emekçilerin bilinci yüksek bir dereceye ulaşır, halkın kültürel düzeyi, genel ve teknik eğitim düzeyi sürekli olarak yükselir. Kafa ve kol emeği arasındaki özsel farklılıklar var olmaya devam ettiği halde, bu iki emek tipi arasındaki karşıtlık yavaş yavaş silinir.

SOSYALİST MÜLKİYETİN İKİ
BİÇİMİ

Proleter devrim, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti ortadan kaldırarak, bunun yerine üretim araçları üzerindeki sosyalist mülkiyeti geçirir.

Sosyalizmde üretim araçları, artık (Devamı Sayfa 13'te)

TOPLUMLAR TARİHİ

(Başarafi 12'de)

sermaye, yani sömürü aracı değildirler.

Sosyalizmde toplumsal mülkiyet, devlet mülkiyeti ve kolhozcu-kooperatif mülkiyeti olarak iki biçim altında görülür.

Devlet mülkiyeti, toprağın hepsini, ya da bir bölümünü, toprak altını, suları, ormanları, fabrikaları, madenleri, devlet tarım işletmelerini (Sovhozlar), demiryollarını ve diğer toplu ulaştırma araçlarını, PTT'yi, devlet ticaretini ve depoların büyük bir bölümünü, bilimsel ve kültürel işletmelerin tümünü, bankaları, mali kurum ve sigorta şirketlerini kapsar.

Sosyalist toplumda başta gelen mülkiyet biçimi devlet mülkiyetidir. Ekonominin bütün kilit sektörlerini kapsar.

Kolhozcu-kooperatif mülkiyeti, çeşitli emekçi topluluklarına aittir, bir grup mülkiyetidir. Kolhozcu-kooperatif sektörde üretim araçlarının başlıcaları toplumsallaştırılmış, bunların bir bölümü yardımcı işletmelerde kullanılmaları için tarımsal artel üyelerinin bireysel mülkiyetinde bırakılmıştır.

İki sosyalist mülkiyet biçiminin varlığı, sosyalist nitelikte, devlet ve kolhozcu-kooperatif işletme biçimlerini verir. Her iki sosyalist işletme tipinde de, sömürden kurtulmuş emekçilerin işbirliği ve yardımlaşma ilişkileri hüküm sürer. Planlı bir üretim vardır ve üretimin bölüşümü "sağlanan emeğin nitelik ve niceliğine göre" olur.

Bu ortak ana noktalar dışında, iki işletme tipi arasında, iki sosyalist mülkiyet biçiminin özelliklerinden doğan farklılıklar bulunur:

1- Devlet işletmelerinin üretimi, devletin, proletaryanın mülküdür. Kolhozların üretimi, üretici topluluğun mülküdür. Kolhozlar, gelirlerini istedikleri gibi kullanırlar.

2- Devlet işletmeleri, yetkili devlet organlarının atayıp geri aldığı müdürler tarafından yönetilir. Kooperatif işletmeler bir yönetim kurulu tarafından yönetilir ve yönetim kurulu başkanı, artel üyeleri genel kurulu tarafından seçilir.

3- Devlet işletmelerinde emeğe göre bölüşüm, devlet fonları üzerinden güvence altına alınan ve ayrılan ücret biçimi altında yapılır. Kolhozlarda, emeğe göre bölüşüm, nakdi (para olarak) olduğu gibi aynı (mal olarak) da, ve her iki durumda da, kolhozcu fonlar üzerinden ayrılan paylar aracılığıyla yapılır. Çalışma karşılığı tutarı, devlet tarafından değil ilgili topluluk tarafından güvence altına alınır.

Toplumsal mülkiyet, sosyalizmde üretim araçlarını ve üretilen ürünleri kapsar. Bu ürünlerin bir bölümü üretim aracı olarak hizmet görür ve toplumsal mülkiyet olarak kalır. Ürünlerin tüketim mallarından oluşan diğer bölümü, yapılan işin niteliğine ve niceliğine göre emekçilere dağıtılır ve kişisel mülkiyete girer. Burjuva iktisatçıların önüne sürdüğü gibi sosyalizm, tüketim malları üzerindeki kişisel mülkiyeti kesinlikle ortadan kaldırmaz, toplumun tüm üyelerinin kişisel gereksinimlerinin sürekli olarak daha tam giderilmesinin tek kalıcı güvencesini oluşturur.

Sosyalist toplumun emekçilerinin kişisel mülkiyet hakkı, çalışmayla elde ettiği geliri, tasarruflarını, oturduğu evi, evsel yan iktisadi, ev eşyalarını, özel taşıt aracı, kişisel gereksinim ve konfor eşyalarını kapsamaktadır.

Kişisel mülkiyetin tek kaynağı, sosyalizm aşamasında emektir. Sosyalist üretim ilişkilerinin sınırsız egemenliği altında kişisel mülkiyet olan eşyalar, sermayeye dönüşmez, yani sömürü aracı olarak kullanılamaz.

SOSYALİZMİN İKTİSADİ YASALARININ NİTELİĞİ

Üretim araçlarının sosyalist mülkiyeti ve sosyalist üretim ilişkileri, sosyalizmin iktisadi yasalarını doğurur ve yürürlüğe koyarlar. Üretim araçlarının özel mülkiyetinin ve kapitalist üretim ilişkilerinin kaldırılması, kapitalizmin işlediği iktisadi koşulları yok eder.

Artı-değer yasası, rekabet ve üretimdeki anarşi yasası, genel kapitalist birikim yasası ve kapitalizmin diğer iktisadi yasaları etkisiz duruma gelir ve yerlerini sosyalizmin iktisadi yasalarına, sosyalizmin temel iktisadi yasasına, ekonominin uyumlu ve dengeli gelişme yasasına, emek üretkenliğinin sürekli artması yasasına, emeğe göre bölüşüm yasasına vb., yani sosyalizmin, ancak sosyalist üretim ilişkileri temeli üzerinde doğan ve işleyen özgül yasalarına bırakılır.

Sosyalizmde, özgül yasalar dışında, genel iktisadi yasalar da etkilerini gösterir. Bunlar, bütün iktisadi kuruluşların ortak yasalarıdır. Üretim ilişkilerinin üretici güçlerin genel niteliğine uygunluğu yasası vb. yasalar bütün ekonomik ve toplumsal kuruluşlar için geçerlidir. Sosyalizmin iktisadi sisteminde ayrıca meta üretimi yasaları, ve en başta, meta üretimi varoldukça, yani komünizmin tamamen kurulmasına değin, yürürlükte kalacak olan değer yasası da vardır.

Kapitalizmde, özel mülkiyet dolayısıyla, yasalar kendiliğinden işlerler. Toplum, üretim ve değişim süreçlerinin karşılıklı bağıllığını denetleme olanağından yoksundur. Meta üreticileri, kendi özel çıkarlarından esinlenirler ve aralarındaki ilişkiler amansız bir rekabet savaşımı ilişkileridir. Bu koşullar içinde, yasalar, insanlar için kavranılmaz, yabancı bir güç olarak görünürler.

Sosyalizmde, iktisadi yasalar, bilinçli olarak emekçi yığınlar yararına kullanılır. İnsanlar, pratikte eylemlerinde bilinçli olarak kullanmak üzere, iktisadi yasaları öğrenirler. Toplum, eylemlerinin gelecekteki sonucunu öngörmeye, tarihin gidişini bilinçli olarak yöneltmeye başlar.

SÜRECEK

ANKA KUŞU

A. SAVAŞ

TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ Mİ? KIBRIS TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ Mİ? YA DA... HA BABA DENKTAŞ, HA OĞUL DENKTAŞ!

Her şey Serdar Denktaş'ın " Babam Türk milliyetçisidir, ama ben Kıbrıs Türk milliyetçisiyim. Ben karar alırken Kıbrıs Türkü'nün çıkarlarını, babam karar alırken Türk ulusunun çıkarlarını ön plana alır." Deyişi ile başlamış gibi görünür. Bu gerçek değildir. Gerçek şu ki, her şey bir sınıf olarak burjuvazinin ulusunun çıkarlarını savunmayı, bağımsız ulusal devletini oluşturma mücadelesini terketmediği, yani ulusal sorunu çözmeye alternatif olmaktan çıktığı, tersine ulusun başına yeni belalar açmaktan başka çaresinin kalmadığı bir dönemin- emperyalizm döneminin ortaya çıkmaya başlaması ile başlamıştır. 1700'lerin burjuva sınıfı ile 1900'lerin burjuva sınıfı arasındaki en belirgin farklardan biri işte bu 'kendi ulusuna ihanet' çizgisidir.

Burjuvazi kendi ulusuna ihanet etmek zorundadır, çünkü, her şeyden önce, kendi sınıf çıkarları ile ulusun çıkarları artık 1700'lerde olduğu gibi bir ve aynı çıkarlar değildir. Onlar, yani hem burjuvazi hem de temsil ettiğini iddia ettiği ulusunun çıkarları ortak düşman olan feodalizmi; feodal üretim biçimini, feodal hukuk'u vs., yıkmak ve "özgürlük - eşitlik - kardeşlik" ilkeleri temelinde bir sistem geliştirmek değildir. Burjuva sınıfının hedefi en çok (maximum) kardır artık. Bu kara ulaşabilmek için burjuvazinin yapamayacağı yoktur; ulusun çıkarlarını satmak bu yapabileceklerinin başında gelir. O, kendi çıkarları için, artık, emperyalist tekellerle bütünleşmeye, bu tekellere acentacılık yapmaya, dolayısı ile de ulusunun çıkarlarını değil, kendinin de bir parçası olduğu uluslararası sermayenin çıkarlarını birinci plana almaya mecburdur. Ama bu her yerde ve her zaman "Vatan- Millet - Sakarya" palavraları ile örtmeye de olağanüstü gayret gösterir. Üstte Serdar Denktaş'ın kendi ağzından verdiğimiz açıklaması buna son örnektir.

Serdar Beyimiz "Vatan - Millet - Sakarya" nutuklarına Kıbrıs Türk Ulusu'nun karnının tok olduğunu çok iyi farketmiş bir burjuvadır.

Bakın, 24 Eylül 1996 tarihinde, Serdar'ın Başkan olduğu DP'nin basın bildirisinde neler yazıyor:

"İkinci yaklaşım "Türk Milliyetçiliği" istismarına dayanmaktadır. Bu yaklaşım sahipleri ise " Anavatan, Millet, Bayrak, Vatan ve Ordu " kavramlarına sahip çıkar gibi görünerek tam bir "Anavatan'a selam tezgaha devam" anlayışı sergilemişlerdir. Bunlar, bu kutsal kavramları istismar ede ede halkımızın "Milliyetçiyim" diyene, adeta şüpe ile bakar hale gelmesine neden olmuşlar, bir kısmı ise, Vatandaş ayrımcılığı yapanları istismar etmek suretiyle, siyasi çıkar elde etme yolunu seçmişlerdir.

Bu yanlış yaklaşım nedeni ile "Milliyetçilik" adına, Milli ve manevi değerlerin, nasıl bir yoğun erozyona uğradığını hepimiz biliyoruz.

Sonuçta Anavatan'a gönderilen selamlar maalesef "Türkiye göndersin, biz yiyelim" noktasına ulaşmıştır. (Kıbrıs, 24 Eylül 1996)

Uyanın ey burjuvalar ! diyor Serdar Denktaş. Halk, artık kanmıyor "Anavatan, Millet, Bayrak, Vatan ve ordu" nutuklarına, çünkü 30 senedir bu "türkü" ile biz burjuvaların ceplerimizi doldurduğumuzu halk farketmeye başladı. Yeni "türkü" ler uydurmamız gerek.

Tarihin cilvesi mi desek acaba ? Eski "türkü" yü baba Denktaş yazmış ve bestelemişti 30 sene önce, şimdi yine bir Denktaş, oğul Denktaş "yeni türkü" yazıp bestelemeye soyundu.

İşte "yeni türkü" nün adı: "Kıbrıs Türk Milliyetçiliği"

Burjuva sınıfının kendi sınıfının çıkarlarına ihanet etmesinin ikinci bir sebebi de, burjuvazinin kendini bir sınıf olarak varederken alternatifini de, işçi sınıfını da yaratmış olmasıdır. Bu öyle bir sınıftır ki; burjuva sınıfı ile uzlaşması, uyum içinde yaşaması objektif olarak mümkün değildir.

Burjuvazinin çıkarları üretim araçlarının özel mülkiyetini gerektirirken, işçi sınıfının çıkarları, bunun tam tersi olan, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetini şart koşar. Burjuvazi vurgun düzenini devam ettirebilmek için ulusunu kamplara, sınıflara bölerek çatıştırmak zorunda iken, değişik uluslara karşı kendi ulusunu koşutlamak ve savaştırmak zorunda iken, işçi sınıfının çıkarları, bunun tam tersi olan, sınıflar arası farkların ve bizzat sınıfların ortadan kalkması ve dolayısıyla de sınıf çatışmalarını, uluslararası savaşıların olmayacağı bir dünyanın yaratılmasındadır.

Kısacası burjuva hakimiyet, sömürü savaş ve barbarlık vadederken, işçi sınıfı hakimiyeti sömürünün, savaş ve barbarlığın son bulacağı uyum, refah ve barış vadedir.

İşte burjuvazinin, kendi ulusundan, halkından, köylüsünden, işçisinden uzaklaşmasını, ona yabancılaşmasını, sağlayan neden budur. Burjuvazi kendi ulusuna yabancılaşmak zorunda kaldığı müddetçe de kendine yeni bir sığınacak "kucak" bulmakta gecikmez. Bu "kucak" yerine göre

"Anavatan" dır, yerine göre "hukuk düzeni Avrupa Birliği" dir.

Ama bu "kucak" öyle bir kucaktır ki ; gün gelir "ana şevkati" ile sardığı bu "yavruyu", ahtapot kolları gibi sarıp boğmayı da ihmal etmez.

Dönelim Serdar Denktaş'ın "Kıbrıs Türk Milliyetçiliğine". Nedir Kıbrıs Türk Milliyetçiliği?

1-Kıbrıs Türkü'nün müdahalesiz bir ortamda kendi geleceğine kendisinin karar vermesi mi?

2-Hayati çıkarları gereği, kendi yolunu çizerken, "Anavatan"ına dahi ters düşme hakkı mı?

(Devamı Sayfa 9'da)

KIBRIS SORUNU DOSYASI

Değerli Okuyucu;

Altıncı sayımızdan itibaren "TARİHİ SÜREÇ VE 'YENİ DÜNYA DÜZENİ' NDE KIBRIS SORUNU" kapsamında yazıların yer aldığı "KIBRIS DOSYASI" isimli ilk dosyamızı bu sayımızda tamamlamış bulunuyoruz.

Dosyada değişik kesimlerden politikacı ve yazarların konu ile ilgili görüşlerine yer verdik. Dosyanın son yazısı olan bugünkü yazımız gazetemizin konu ile ilgili görüşleridir.

Yazımızın ikinci bölümü gelecek sayımızda yer alacaktır.

KIBRIS
SOSYALİST
gerçek

TARİHSEL GERÇEKLER

Küçük Kibris ise, sorun milli sorun olduğunda, tüm burjuva Dünyanın koskoca bir aynasıdır. 1950'lerden 1960'a kadarki Kibris'a bir bakalım: a) Pek çok Dünya halklarının azlı düşmanı, sömürgeci ve zalim İngiliz emperyalizmi Kibris'ı da sömürgeci olarak tutuyordu. Ve de şu veya bu şekilde kontrolü altında tutmaktadı. I. Dünya Savaşı öncesi ve sırasında İngiliz emperyalistleri Kibris'ı bir pazarlık malı olarak görmekte ve mesela Yunanistan'ı Almanya'ya karşı savaşta İngiltere'nin yanına çekmek için, yarım ağızla da olsa, "Rum Kibris"ı Yunanistan'a teklif etmekteydiler. Kibris'taki milli kardeşlerini çok seven Yunan burjuvazisi de Savaşa çekilmemek için bu teklifi reddetmişti. "Kasım 1914'de İngiltere'nin Kibris'ı kendi topraklarına ilhak etmesini olumlu bir gelişme olarak nitelendiren Kibris Türk Liderliği, Ekim 1915'de İngiltere'nin adayı Yunanistan'a vermeyi önermesini büyük bir endişeyle karşılamıştı." (Sir George Hill A History of Cyprus C. 4 S. 524 aktaran Ahmet Cavit An, Zamanın Götürdükleri: Kibris Türk Liderliğinin Oluşması-6, YENİÇAĞ, s.6) II. Dünya Savaşı sonrasında İngiltere Orta-Doğu'daki etkinliğini yitiriyor, onun yerini Amerika Birleşik Devletleri büyük bir zevkle doldurmaya çalışıyordu. Yunanistan'da eski etkin güç olan İngiltere'nin yerini ABD almıştı. ABD İngiltere'yi Kibris'tan da söküp atmıştı.

Bunun için İngiltere'yle açıktan savaşa girişemediği oranda onunla dolaylı olarak savaşıyordu. Öyle de yaptı. b) II. Dünya savaşı sonrası Yunanistan'daki iç savaşta önce İngiltere, sonra da ABD'nin desteğiyle Komünistleri yenen milli hain Yunan burjuvazisi tarafından oluşturulan monarşist burjuva Yunanistan tam bir Amerikan yan-sömürgeci konumundaydı. EOKA hareketi, işte bu Yunanistan ve bu Yunan burjuvazisi ile birleşme-ENOSİS- karşı devrimci sloganıyla başlatıldı.* Bu hareketi Yunanistan ve Yunanistan'ın ardında duran ABD her türlü araçlarla-para, silah, Birleşmiş Milletler'de sorunu sergilemek vb.- destekledi. Hareketin kurucusu Grivas'ın azılı anti-kömünist bir Amerikan ajanı olduğunu duymayan kalmamıştır. İngiliz sömürgeciliğine karşı olduğu için, sömürgeciliğe karşı bir kurtuluş hareketi gibi görünen bu hareket, aslında Yunanistan'ın yayılmacı emelleri için ve bu emelleri rakibi İngiltere'ye karşı kışkırtan ABD'nin Kibris'taki ulusal sorunu-Kibris'ın İngiliz sömürgeciliğinden kurtuluşu sorununu- emperyalist amaçlarla kullanmasından başka bir anlama sahip değildi. EOKA hareketinin bu gerici içeriği onun karşı devrimci anavatanla birlik-ENOSİS-sloganıyla, bu karşı devrimci sloganla açıkça ilan ediliyordu. c) Kibris Rum hakim sınıflarının amaçları uluslarını bağımsızlığa kavuşturmak değil, kendi ayrıcalıklarını geliştirmek ve korumak olduğu için ve İngilizlere karşı da güçsüz kaldıkları için kendi mücadelelerine destek güçler aradıklarında bu desteği açıktır ki Kibrislı Rum ve Türk ve de Dünya işçi sınıfında değil, Dünya burjuvazisinde, emperyalist "anavatan" burjuvazisinde ve emperyalist ABD burjuvazisinde aramışlardır. Kibris emekçilerinin çektikleri eziyetlerin, yaşamak zorunda kaldıkları katliamların ardındaki bazı güçlerden ikisi de tamı tamına bu emperyalist güçlerdir (Yunanistan ve ABD). Bu olgu kendi başına bile Kibris Rum hakim sınıflarının Kibris emekçilerine bağımsızlık, özgürlük getirmesinin imkansız olduğunu teslim etmektedir. Onlar kendi çıkarları için Kibris'ı ve dolayısıyla da Kibris'ın emekçi halkını ta başından emperyalist güçlere peşkeş çekmek "zorunda" olan bir güçtürler. d) Kibris Rum hakim sınıfları, bunların ardında duran Yunanistan ve her ikisinin de ardında duran ABD'nin oluşturduğu üçgene karşı Kibris'taki etkinliğini koruma savaşı veren İngiliz emperyalistleri, kullanmakta çok usta ve tecrübeli oldukları bir yöntemi devreye sokmakta gecikmediler: hakimiyetlerini sürdürmek için sömürge ülke halkları saflarındaki her türlü farklılıkları azdırmak ve kullanmak yöntemi. İngilizler Kibris'lı Rumlar ve Kibrislı Türkler arasındaki ulusal ve dini farklılıkları kışkırtmaya, her iki kesimde de hakim sınıfların taşıyıcılığını yaptığı karşı devrimci ulusculuk ve dinci gericiyi birbirine karşı kışkırtmaya ve yaymaya giriştiler. Bu meyanda

Türkiye'ye, İngilizler adayı terk etmek zorunda kalırlarsa adanın gerçek sahibinin Türkiye olduğunu, çünkü adayı onlardan aldıklarını söylemeyi ve Türkiye'ye Kibris kapısını açmayı da unutmazlar. e) İngiliz emperyalistlerinin bu yöntemi "EOKA'nın başansı" sonucu İngiliz sömürgecilerinin adadan kovulması ve ENOSİS gerçekleşse de gerçekleşme de İngiliz sömürgecilerinin baskısından bin kat daha ağır bir ulusal baskı altına gireceğini, bir ihtimal yok edileceğini hisseden Kibrislı Türk hakim sınıfları saflarında verimli toprağa düşmüştür. VOLKAN ve daha sonraki TMT örgütleri şeklinde meyvesini vermiştir. f) İngiltere'de sadece Kibris'ı değil Dünya'nın pek çok halkını sömürgeci baskısıyla ezen İngiliz emperyalist burjuvazisi iktidardaydı. Türkiye ise II. Dünya savaşı sırasında Nazi Almanyasına asker ve malzeme sağlayan, II. Dünya savaşı sonrası ise ülkeyi ABD'nin yan-sömürgeci haline getiren milli hain Türk burjuvazisi yönetimindeydi. TMT hareketi ise, ya İngiliz yönetimi devam eder, ya Kibris Türkiye'ye geri verilir, ya da Yunanistan ve Türkiye arasında TAKSİM edilir diye piyasaya çıkan, yani açıkça karşı-devrimci olan bir harekettir*. Bu hareketi Türkiye ve Türkiye'nin ardında duran İngiltere her türlü araçlarla-para, silah, Birleşmiş Milletler'de sorunu sergilemek vb.- r-destek i. g) Kibris Türk hakim sınıflarının amaçları ülkelerini İngilizlerden bağımsızlığa kavuşturmak, halklarını Rum şövenist katliamcılarının gazabından korumak değil, kendi ayrıcalıklarını geliştirmek ve korumak olduğu için ve Rumlara karşı da güçsüz kaldıkları için kendi mücadelelerine destek güçler aradıklarında bu desteği açıktır ki Kibrislı Rum ve Türk ve de Dünya işçi sınıfında değil, Dünya burjuvazisinde, emperyalist "anavatan" burjuvazisinde ve emperyalist İngiliz burjuvazisinde aramışlardır. Kibris emekçilerinin çektikleri eziyetlerin, yaşamak zorunda kaldıkları katliamların ardındaki bazı güçlerden ikisi de tamı tamına bu emperyalist güçlerdir (Türkiye ve İngiltere). Bu olgu kendi başına bile Kibris Türk hakim sınıflarının Kibris emekçilerine bağımsızlık, özgürlük getirmesinin imkansız olduğunu teslim etmektedir. Onlar kendi çıkarları için Kibris'ı ve dolayısıyla da Kibris'ın emekçi halkını ta başından emperyalist güçlere peşkeş çekmek "zorunda" olan bir güçtürler. Böylece İngiltere, Türkiye, Yunanistan emperyalist burjuvaları ve Kibrislı Rum ve Kibrislı Türk hakim sınıfları adeta el ele vererek Kibris ulusal sorununda yeni iki cephe daha açmışlardır: Kibrislı Rumlarla, Kibrislı

Türkler arasında kitlesel katliamlar şekline bürünen bir ulusal sorun cephesi ve Türkiye ile Yunanistan arasında oldukça güçlü ulusal devletler arası savaş şekline bürünmeyi bekleyen bir ulusal sorun cephesi. Tabii ki tüm bunların ardında bir de ABD devrededir.

KIBRIS CUMHURİYETİ
ÇÖZÜM MÜYDÜ?

1960 Londra Antlaşmasıyla kurulan sözde Kibris Cumhuriyeti işte bu ulusal sorunları ve daha önce değindiğimiz İngiltere ile olan ulusal sorunu da içinde barındıran bir Kibris Cumhuriyetidir. Kuruluş antlaşması bu olguları tamamiyle yansıtır. Üç garantör (İngiltere, Türkiye ve Yunanistan), İngiliz üsleri, etnik temelde yezdellenmiş sandalye sayısı, Türklere veto hakkı, vs. Ve Kibris'lı hiç bir kimse şu basit olguyu unutmaz ve hiç kimseye de unutturmayla çalışmasın: 1960 Londra Antlaşması ve buna uygun olarak kurulan Kibris Cumhuriyeti, 1950-60 arasındaki dönemde Kibris'ta çeşitli milliyetlerden burjuvalar ve emperyalist sistemin çeşitli konumdaki devletlerinin burjuvaları arasında oluşturulan ilişkiler kör yumağı şartlarında tüm bu burjuva güçlerin Kibris Sorunu için kabul ettikleri bir ÇÖZÜMDür. Zürih'te, akan kandan sonra- kan akmasının sebebi Kibris'ta ortak olarak yaşamak zorunluluğumuzu, ki bu Allahın isteği (buyruğu) idi, kavrayamadık ve Allahın buyruğuna karşı geldik. Birbirimizi görmemeye çalıştık. Kan bu yüzden aktı. Bu yüzden şiddeti yaşadık. Tüm bunlardan sonra, Zürih'te, Allahın ışıklılı yolunu (vision) görmüş insanlar biraraya geldiler ve bu gerçekleri hayata geçirip ortaklık

KIBRIS SORUNUNUN
ÖZÜ NEDİR?

Kibris Sorunu diye bilinen sorun ulusal sorundur. Yani uluslararası ilişkilerin düzenlenişi sorunu: Uluslar arası ilişkiler sömürüye ve zora dayalı ilişkiler mi olacak, yoksa birlikte kalkınmaya ve gönüllü işbirliğine dayalı ilişkiler mi olacak? Dünyamız, emperyalist zincirin halkaları olan burjuva devletlerin oluşturduğu bir dünyadır. Bu burjuva şartlarda milletler arası ilişkilerin nasıl düzenlendiğine üstün körü bir bakış bile şu tabloyu ortaya çıkarır:

a- Tüm bağımlı ve "bağımsız" (gerçekte kesenkes bağımlı) ulusal devletler yığınına ezen ve sömüren birkaç "büyük" devlet ve bu "büyük" devletlerin ulusal devletleri sömürme tekeli için kendi aralarındaki ve bu ulusal devletlere karşı savaşımlı.

b- Bağımlı ve "bağımsız ulusal devletlerin" "büyük" güçlerin dayanılmaz baskılarına karşı savaşımlı,

c- Ulusal devletlerin kendi ulusal topraklarını genişletmek için kendi aralarındaki savaşımlı,

d- Her biri ayrı ayrı ele alınmış "büyük" güçlerin ve ulusal devletlerin kendi ezilmiş ulusal azınlıklarına karşı savaşımlı ve bu ulusal azınlıkların onlara karşı savaşımlı, Tüm bunlar uluslar arası ilişkilerin sömürüye ve zora dayalı olarak örgütlenmesinin kaçınılmaz sonuçlarıdır. Toprakların, fabrikaların vb. özel mülkiyeti sürdükçe, burjuvalar arasında bunların mülkiyetini sahiplenme kavgası sürdükçe, yani toplumların burjuvazi tarafından yönetimi ve örgütlenişi sürdükçe milletler arası ilişkilerin sömürü ve zora dayalı örgütlenişi, uluslar arasındaki ilişkilerin yukarıda sunduğumuz tablodaki çerçevede içinde sürüp gitmesi de gayet anlaşılır ve kaçınılmaz bir şeydir. Burjuvazi uluslar arasındaki ilişkileri bu çerçevede içinde örgütler. Ulusal sorunun çözümünden bunları anlar. Başka türlü bir yaklaşım burjuvazi açısından imkansızdır. Uluslar arası ilişkileri gönüllü işbirliği temelinde örgütlemek burjuvazi açısından imkansızdır. Tarih ve bugünün burjuva gurupları arasındaki ilişkiler bunu açıkça ortaya koymaktadır.

için bir antlaşma yaptılar." (R.R. DENKTAŞ'ın 4.9.1959'da Caux'ta yaptığı konuşmadan-bizim tercümemiz.)

Bu ÇÖZÜM'ün özellikleri nelerdir? Bu çözüm Kibris ile İngiltere arasındaki ulusal sorunu çözmemiştir. Bilakis, tam da sömürgeciliğin enternasyonal hukuk tarafından kabulünün zorlaştığı şartlarda, onu enternasyonal kurumlarca da kabul edilen hukuki geçerlilik kazanmış yeni bir şekle sokarak sürdürmenin (Devamı sayfa 10'da)

KIBRIS
SOSYALİST
gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

Sahibi: KIVILCIM

Yayıncılık

Adres: Bekiroğlu İşhanı No.:

10 Müftü Ziyai Sokak -

Lefkoşa - Mersin 10

TÜRKİYE

Fax: 0 (392) 7144597

Basıldığı Yer: ATEŞ

Matbaası

Organize Sanayi Bölgesi

Lefkoşa